

REGENSEN 109. ÅRGANG 2016

REGENSEN
Årgang 109, 2016

Udgivet 2016 af:
Regensianersamfundet
www.regensianersamfundet.dk

Redaktion: Jeppe Eimose Waagstein
Grafisk formgivning: Simone Gliese
Tryk: Jespersen Tryk + Digital, København
Teksten er sat med Antwerp og Juli Sans

Bagsidens lille logo viser Linden i Regensens
gård og er tidligere anvendt i medlemsbladet.

1. oplag, 400 eksemplarer

REGENSEN – Regensianersamfundets medlemsblad

109 årgang, 2016

FRA FORMANDEN OG REDAKTØREN

Formandens beretning s. 2

Redaktørens beretning s. 6

Bladets fotograf s. 10

Indkaldelse til generalforsamling s. 12

ÅRETS GANG OG FASTE INDLÆG

Klokkeberetning - Efteråret 2015 s. 14

Klokkeberetning - Foråret 2016 s. 20

Referatnoter fra GF foråret 2016 s. 24

Årets Lindetale 28

Provstens tale til Lindefrokosten s. 36

Fodboldtur til London 2016 s. 42

TEMA: HENRIK BJELKE

Henrik Bjelke - forfatter og regensianer s. 46

Møder med Henrik Bjelke 50

Henrik Bjelke - en stor og oversat forfatter s. 54

7 måneder af Regensens historie s. 56

BAGSIDESTOF

Om foreningen

Formandens beretning 2016

Af Troels C. Petersen (1997-2001), PIP, Formand

Regensianersamfundets formand, Troels C. Petersen.

Foto: Ola Jakup Joensen

Det blev en lang og god sensommer, men som altid må sommeren overgive sig til efteråret, hvormed endnu et Regensielt (i Regensianersamfundets forstand) år går på hæld. Dette år startede med sidste generalforsamling, som bød på lidt af en (glædelig) overraskelse for bestyrelsen. Vi ville informere om ideen at stifte en alumneforening (med arbejdstitlen "Kommunitetet"), som skulle gøre det muligt over længere tid at (gen)opbygge en formue til gavn for Regensen. Forslaget blev dog mødt med så stor opbakning, at det blev ophøjet til midlertidigt forslag, der blev stort set enstemmigt vedtaget, dog med det forbehold, at man endeligt skulle vedtage det ved næste års generalforsamling - dvs. den snart forestående (fredag d. 25. november 2016).

Til generalforsamlingen blev således valgt et udvalg – kaldet Kommunitetsrådet – bestående af lige dele levende og døde regensianere. Kommunitetsrådet har siden da undersøgt, hvordan man bedst sætter sådan et skib i søen, og svaret er det lidt kryptiske "at blive paragraf 8A godkendt", eller med andre ord at blive en almennyttig forening. Det betyder kort fortalt, at hvis foreningen har over 300 medlemmer, opfylder række betingelser og godkendes som almennyttig, så kan

medlemmer fritages for skat af større gaver til samfundet. Mere om det på generalforsamlingen.

I foråret, og gennem en smart alliance med Studenterforeningen, lykkedes det at lokke selveste Steffen Brandt til at give en intimkoncert i Regensens store sal 14. april 2016! Studenterforeningen havde nemlig gjort Steffen Brandt til deres æreskunstner, hvilket Steffen Brandt havde kvitteret med at tilbyde en koncert. Men Studenterforeningen (hvis formand, Jacob, Anders Ehlers snedigt havde inviteret til sidste års generalforsamling) manglede et sted, hvor koncerten kunne holdes. Og hvad var mere oplagt, end at gøre det på Regensen – stedet hvor Studenterforeningen blev startet for snart 200 år siden – og samtidig invitere Regensianersamfundets medlemmer? Nej, vel...?

Selve koncerten var uforlignelig skøn. Med Steffen Brandts jyske og smukt underspillede etos og patos blev de kendte numre spillet (og sunget med på). Undervejs blev sangene vævet sammen af underfundige historier bygget på filosofieren over hverdagslivet. Han var ledsaget af en smuk og dygtig korsangerinde og som jordemoderstuderende burde hun, mente Steffen, vist tage at få søgt ind på Regensen. "Det kan være, at man får mange chancer i livet, men aldrig den samme to gange. Man skal tage imod de danse, man bliver tilbudt" forklarede han og sang om kvinden, der bare ville danse. Og det hele var bare så smukt og dejligt. Hvilken velkomst af foråret.

Faktisk har Steffen Brandt engang været midnatsgæst (i starten af det nye årtusinde), hvilket selvfølgelig var en dundrende succes, selv om publikum på det tidspunkt nok ikke fik fat i hans dybere pointer.

Regensianersamfundets sommerudflugt blev i år holdt meget lokalt i Regensens Kommunitetsbygning i Nørregade 10. Vi startede dagen med smørebrød og øl i KUs hjerte i det såkaldte "Udvalgsværelse 3" og fik en hurtigt omvisning i Universitetets gamle fangekælder. Derefter viste domprovst Anders Gadegaard, der er nyligt tiltrådt efor på Borchs kollegium, os rundt i de omkringliggende bygninger. Først gik turen til den smukke Bispegård og dernæst fik vi en fantastisk tur igennem Vor Frue Kirke. Turen endte i tårnet, hvor der var en helt fabelagtig udsigt ud over et solbeskinnet København. Se billeder i bladet og på Regensianersamfundets webside!

På den sportslige front, har Regensianersamfundet endnu engang vist sine evner. Vi fik omsider gjort noget ved den stående invitation om at komme til Goodenough College i det centrale London. Her skulle vi spille en "returkamp" mellem Regensianersamfundets "døde" og "Cambridge Nightmares" anført af provst Stuart Wards ven og kollega, (tidligere dean) Roger Llewellyn af Goodenough College. Det blev en smuk weekendtur d. 25.-26. juni, og i et sjældent smukt London solskinsvejr (med en enkelt byge) gjorde vi Regensen ære og havde det samtidig fantastisk. Den efterfølgende "kamp" blev på den lokale pub, hvor vi delte livserfaringer på og udenfor banen.

Regensens Forårskoncert og Regensianersamfundets Efterårskoncert blev

traditionen tro igen afholdt på fornemmeste vis på Regensen i samarbejde med de levende, og endnu engang skal Jens Erik Raasted, have en stor tak. Han var som altid sin musikdirektørtitel værdig.

Sommeren gik på hæld, og som det desværre har udviklet sig de senere år, så bliver den traditionelle folboldkamp "Levende mod Døde" afholdt sent igen i år. Denne gang senere i oktober, hvilket vist er det seneste nogensinde. Da det også er efter denne beretning skrives, må resultatet af kampen må vente til selve generalforsamlingen.

Sidst men ikke mindst skrev jeg i sidste års beretning, at vores kasserer gennem mange år, Jesper Nørregaard, ville takke af som kasserer. Men Jesper var standhaftig nok til at tage endnu et år som kasserer, inden stafetten gives videre til nye kræfter. Tak for din indsats endnu et år, Jesper.

Bedste hilsner, Troels

I forbindelse med tildelingen af titlen Studenternes Æreskunstner havde Studenterforeningen d. 14. april inviteret Steffen Brandt til at give koncert i Store Sal på Regensen. Foto: Dominique 'Nicci' Alex

Redaktørens bemærkninger

Af Jeppe Eimose Waagstein (2009-2012), Skrap

Kære regensianer, død eller levende. Igen i år er det mig en glæde at præsentere et flot medlemsblad fyldt med beretninger fra Regensåret og med regenshistorie. Det har været en udfordring at følge op på sidste års solide blad, men jeg vil bestemt mene, at dette er lykket. Til bladets mange skribenter sender jeg herfor en stor tak!

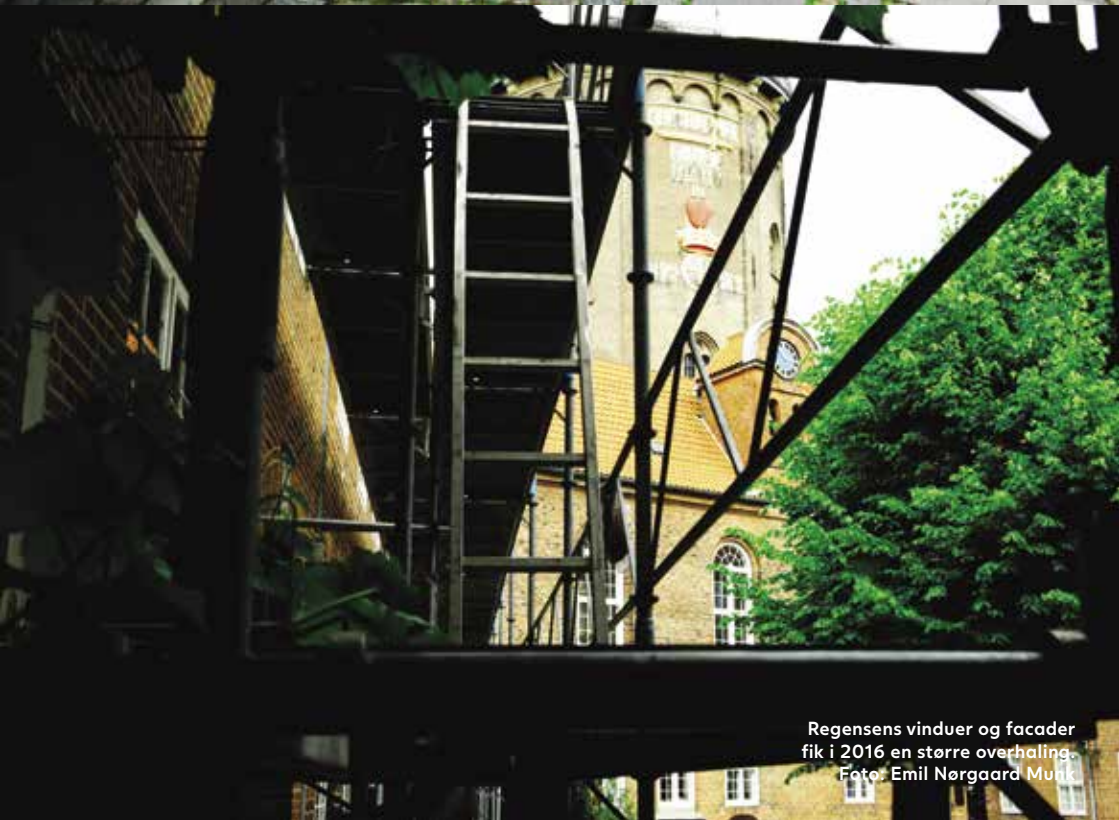
Dette års medlemsblad rummer to dele. Den første del er tilbageblikket på Regensårets gang. Det udgøres af de traditionelle, centrale og så vigtige klokkeberetninger. Disse to beretninger udgør en slags resumerende essens af, hvad Regensen i det forgangne år har været ramme for. De er tråden i medlemsbladets historie om Regensen og danner en ramme for historien, som det sidste indlæg i bladet også vil vise.

I tillæg til de to beretninger, finder du fire andre indlæg om årets gang. Det ene indlæg er Rasmus Jakslands forsøg på at nedfælde et referat fra Regensens generalforsamling i februar i år. Referatnoterne viser så glimrende det kaos, der er præget af en god generalforsamling. Derudover har jeg valgt at medtage to taler fra årets Lindefrokost, nemlig Provstetalen og Lindetalen. Selvom det er efter sædvane at have netop disse to med i bladet, vil jeg på det kraftigste henlede opmærksomheden på dem. Endelig beretter Regensiansersamfundets Sportsdirektør om Døde-holdets fodboldkamp i London mod "Cambridge Nightmares".

"Begrebet "det regensielle"", skriver Knut Wallewik i medlemsbladet i 1961, "har vel til alle tider redet regensianerne som en mare. For ikke at banalisere og devaluere dette begreb ved ustandselig

defineren og trampen rundt i det har man i den sidste tid overvejet for en tid helt at forbyde brugen af dette uhyggelige ord.". Ikke desto mindre er "det regensielle" netop temaet i Anja Spillemoses Lindetale. Hun reflekterer over centrale elementer i livet på Regensen og om hvordan man så intenst bliver assimileret i "regenslogikken". Men især drøfter hun, med afsæt i Kierkegaard, hvordan regenslivet er baseret på en gensidig forudsætning om kærligheden blandt de 100 alumner. Det er tankevækkende og noget de fleste af os nok kan nikke genkendende til.

Provsten fortæller kort om det store fysiske løft, som Regensen har fået i det forgangne år, men hans tale handler i særdeleshed om den så ødelæggende tid, universiteterne går igennem i disse år. Efter flere års enig politisk fokus på øget forskning og at en større del af den danske ungdommen skal have en videregående uddannelse, er scenen vendt. Forskningen beskæres drastisk og finansieringen til at undervise den øgede studentermasse udebliver. Konsekvenserne er fyringer og nedskæringer som følge af et universitet med et forfærdeligt klima. Pludselig er det et problem, at så mange får en akademisk uddannelse. Helt naturligt er den samlede udgift til SU'en vokset med det øgede antal studerende, men nu er dette

Regensens vinduer og facader
fik i 2016 en større overhaling.
Foto: Emil Nørgaard Munk

et problem og den skal reformeres. Forskere og studerende spilles ud med hinanden – kan de studerendes understøttelse ikke redde forskningen? Det er en alvor, der naturligvis præger Regensen, såvel som resten af universitetsbefolkningen.

Den anden del af dette blad er et forsøg på en lille nytænkning fra undertegnede side, nemlig tematisering af en afdød regensianer. Fra listen med ”kendte” regensianere fra det tyvende århundrede hører vi ofte kun om Glistrup, Spies og Krag. Men århundredet er naturligvis også fyldt med mindre kendte personligheder, der i en eller anden henseende har gjort sig bemærket i dansk politik, åndsliv, kunstliv eller i finansverdenen. En sådan person er Henrik Bjelke. Stud. jur., klokker, forfatter og meget mere kan du læse om i bladets sidste del. Her beretter tidligere regensprovst og lektor Erik Skyum-Nielsen om sine møder med Henrik Bjelke og fhv. klokker og professor Peter Stein Larsen beskriver Henrik Bjelkes betydning for dansk litteratur. Endelig gengives Henrik Bjelkes fænomenale Klokkeberetning fra 1964, der giver indblik i et halvår med stor kontakt til dansk åndsliv – sikken en april det var i 1964!

På den digitale front kan det fortælles, at regensiansamfundet.dk i år er blevet udvidet med en stor samling historie om Regensen. Her kan du læse tidligere regensianeres nedskrevne minder fra deres regentid, diverse småtryk om Regensen og en række bøger, både fag- og skønlitterære, med Regensen som ramme. Vælg menupunktet ”Arkiv” på foreningens webside.

Som nævnt ovenfor har Regensen i 2016 gennemgået en vigtigt istandsættelse, takket være gavmild støtte fra Augustinus Fonden, Knud Højgaard Fonden og Kulturstyrelsen. Det væsentligste i denne istandsættelse er, at alle Regensens vinduer er blevet taget ud og grundigt repareret. En ikke uvæsentlig bedrift, idet det viste sig, at der blandt de dybere malingslag gemte sig herligt mange blypartikler. Vinduerne skulle derfor kureres i særligt aflåste lokaler. Derudover er samtlige vinduer blevet forsynet med forsatsruder, der både gør den kommende vinter meget mere udholdelig for regensianerne, og som ikke mindst vil have en positiv afsmitning på Regensens høje varmemeforbrug.

Uafhængig af fondsstøtte og alene ved egne indtægter er Store Sal blevet malet og grundigt lydisoleret. Det betyder blandt andet at den bekendte ”lydsuppe” man oplevede til baller, indflytterfester, revyer og generalforsamlinger nu er væsentlig mindre, og at man efter sigende kan føre samtale til festerne(!).

Endelig kan jeg følge op på den efterlysning, som var at læse på side 23 i medlemsbladet i 2013. Her vistes et fotografi fra 1954 af tre unge regensianere i færd med at plante den nye Lind, efter den gamle måtte falde i vinteren 1953-54. Efterlysningen bestod i at navngive og beskrive de tre mænd på fotografiet. Dette har Aage Andersen (PIPianer 1955), Carsten Feddersen (R: 1956-1961) og Carl Lomholt.

Carl Lomholt (R: 1953-1957) skriver ”Den piberygende mand i midten er daværende klokker, stud. theol. Aksel Gjelstrup, medlem af PIP. Ham havde jeg gennem hele studietiden et nært venskab med, og vi blev begge, efter et inten-

sivt regensliv, kandidat i juni 1958. Gjelstrup var siden sognepræst i Soderup og Kirke-Eskilstrup samt provst for Holbæk provsti. Han døde for få år siden. Vi boede begge på Regensen i årene 1953-57.” Aage Andersen (PIPIaner 1955) kan sætte navn på de øvrige to, nemlig Jørgen Schouby til venstre og Ole Brændstrup til højre, hvilket Carsten Feddersen (R: 1956-1960) kan bekræfte. Mange tak for jeres svar!

Om den gamle Lind skriver Carl Lomholt: ”Både den sørgelige fældning af den smukke gamle jomfru Lind, som led den grufulde død af gasforgiftning (et utæt gasrør ved hendes vitale rødder!), og den overordentlig glædelige plantning af den unge, dejlige jomfru Lind i november 1954 samt VP.s (Otto Thune Jacobsens) uforglemmelige tale ved fejringen af hendes første fødselsdag den 12. maj 1955 har fæstnet sig uudsletteligt i min erindring.”

Rigtig god læsning!

Jeppe Eimose Waagstein

Smørebød i Kommunitetsbygningens
Udvalgsværelse 3 til den årlige sommerudflugt.
Foto: Troels C. Petersen

Kort om bladets fotograf

Fotografen bag mange af fotografierne i dette års medlemsblad er Emil Nørgaard Munk. Emil har læst Filmvidenskab og flyttede ind på Emoen i september 2011. Siden marts 2015 boede han som gris hos Ida, men begge flyttede de fra gården juni i år. Emil var medlem af Ping, som han blev optaget i til generalforsamlingen i forårssemestret 2012. Emil fortæller om sine fotografering: ”Mht. til kamera skyder jeg både på et Canon 5d og et Canon 6d, men de fleste billeder fra fester og lignende er skudt på 6d, da det tager næsten lige så gode billeder, men er væsentligt billigere at erstatte, hvis der ryger en fuld fadøl ned over det på vej i Rundetårn.”. Mange tak for de gode skud Emil!

/JEW

Bladets fotograf, Emil Nørgaard Munk

Invitation til generalforsamling

Kære medlemmer af Regensianersamfundet

Som traditionen byder det, vil der sidste fredag i november blive afholdt Regensianersamfundets generalforsamling med efterfølgende middag, revy og fest i Storesal. Den aften i året, hvor man feste med de gamle venner fra regenstiden, igen kan leve i Regensiel forstand og gense den røde gård med alle dem, man delte den med. Generalforsamlingen starter fredag d. 27. november 2015, klokken 18:00 i Regensens bibliotek.

Prisen for arrangementet er 375 kr., og tilmelding sker ved at indbetale beløbet på det girokort, vi udsendte til alle i starten af november. Betalingsfrist 7. november. Spørgsmål, forslag, etc. kan rettes pr. e-mail til formanden på: formand@regensianersamfundet.dk. Indmeldelse i foreningen (og derefter tilmelding til generalforsamlingen) kan ske pr. e-mail til kasseren på kasserer@regensianersamfundet.dk.

1. Valg af dirigent, valg af referent, godkendelse af dagsorden

2. Formanden fremlægger sin beretning

3. Fremlæggelse af årsregnskab og revisorer forholder sig hertil

4. Indkomne forslag

- a) Vedtægtsændring om forøgelse af kontingent til 275 kr.
- b) Vedtægtsændring om ændring kontingentbestemmelser.
- c) Vedtægtsændring om endelig godkendelse af oprettelse af Kommunitetet.

5. Valg

- a) af formand, kasserer og bestyrelse
- b) af kuratorer til Kommunitetet
- c) af Musik- og Sportsdirektør
- d) af to revisorer

6. Eventuelt

Klokkerne i efteråret 2015, Clara Barfod Parellada og Andreas Achen. Foto: Emil Nørgaard Munk

Det startede i grunden på Ordrup skole... -beretning fra det 321. klokkerat, efteråret 2015

Af Clara Barfod Paradella (2013-, PIP) og Andreas Aachen (2013-, Skrap)

... tilbage i slut-halvfemserne. Det var ikke sådan, at vi i udgangspunktet var gode venner, men da vi godt 17 år senere mødte hinanden til rundvisning på Regensen, fik vi hurtigt givet historien en temporal krølning og dermed ændret fortiden, således at dét, der for det utrænede øje lignede et begyndende venskab, blev transformeret til genfindelsen af en tabt barndomsven. Narrativet blev hjulpet godt på vej af et uncanny antal ligheder; vi startede begge i børnehaveklasse på Ordrup Skole anno 1996, vores forældre boede i samme by, havde sommerhus samme område og nu var vi begge en del af Regensens indflytterhold efteråret 2013. Regensbarndom blev til Regensungdom og i modsætning til hjorten på landevejen, voksede vi os hver for sig ud af paralyserende fascination og ind i lysten til at være med til at sætte rammer. En sommeraften i 2015, i et sommerhus på Falster, mødtes vi i ekspliciteret ambition om at sætte vores præg på den røde gård ved at pådrage os det historiske klokkerembede.

G(imle)-F(rihed)

Et par måneder senere oprandt dagen. 18. September 2015, bum. Kaos, stress og knuder i maven, vi befandt os på et bord i Store Sal og indså at det måske ikke var så let at blive klokkere. Regens var helt bestemt ik genert. Hun var så lækker, det' ik' noget, hun har lært. Vi stod op imod de højtagede og mere erfarne dobbelt-regensianere. Status: 1-1, derefter vandt vi med 3 point. Hvilken ære! Som regensianeren Kingo sagde: "Det tætteste man kommer på at være kongelig, er ved at blive klokker." Denne aften følte vi os som prinser, prinsesser, konger og dronninger. Så skulle vi op og sige "Hej!" til Stuart og Lill. Pipianeren mindes dette tragiske øjeblik. Skrap-sang blev sunget op af trappen mod provstefamiliens stue. Pipianeren prøvede grænseløst at overdøve. Stuart og Lill havde ikke set den komme. Hverken sang eller de nye klokkere. Derefter blev der danset til den lyse morgen på Emo. Alle og én. Natten gik med to timers søvn og den barske sandhed kom til sande med rengøring i Store Sal. Men vi var på en flyvende og hoppende sky.

Provst to the thé, thé to the Provst

Det er ikke til at vide, hvordan det foregår, men hvert indflytterhold på Regensen er fyldt med gode mennesker, og dette hold var ingen undtagelse. Vi havde selvfølgelig haft fornøjelsen af deres selskab til Klokkerteen, men der var en verden til forskel på de letnervøse unge mennesker, vi havde trakteret i VP's og den flok, der mødte op på 5. gang. Stemningen var løftet, og som sædvanligt havde provsteparret tilberedt et måltid, der intet efterlod at ønske. Vinen var hjemmeimporteret, og sendte tankerne sydpå mod Italien. Ansøgninger blev læst højt, og snakken faldt efterhånden på det forestående togt til de andre kollegier. Nu er der godt nok nogen, der engang fandt på at samle de fire gamle under én hat, men det rangerer vist som farveblindhed af en art, hvis man ikke kan se forskel på 1000 km afstand. Således har de små i umindelige tider været sure over vores indflyttertogter, og som konsekvens heraf var vores ambition i stedet at sprede lidt love, ved at forære snarere end at stjæle. Clara, der i løbet af aftenen havde bonded med Lill, banede vejen for Amelias deltagelse, og så gik turen ud i natten. Valkendorfs fik et stykke installationskunst baseret på et gammelt toilet, Borchsen fik en lugtende seng med kærestebrev på, og Elers er fundamentalt humorforladt.

Fangehul og dragende dronninger

Vores powerhouse af et indflytterhold havde omdannet Lille Sal til en fusion mellem krypt og pride under temaet Dungeons & Drag Queens, og nyoptagne DTU'ere havde brugt ugen på at demonstrere den præcise forskel mellem stud. Polit og stud. Polyt., ved at bygge podier hvorfra orker i mascara dansende overså ankomsten af cross-dressed regensianere. I hjørnet udsmykkede en lettere modificeret valg-plakat af Lars Barfoed en fixerings-anordning, og under Dragon Bong Mountain kunne man nyde kolde drikkevarer, serveret gennem kraniefor-

mede tragte. Det var for øvrigt tankevækkende med hvilken naturlighed mangelen på mandlige Regensianere bar pailletter og makeup på aftenen, og der var absolut ingen tvivl om, at temaet repræsenterede en mulighed for udfoldelse, der sjældent gives i hetero- og kønskonforme Danmark. Man kan kun gisne om, hvorvidt dette forhold bar en del af ansvaret for den løsslupne stemning, men mindre festligt blev det i hvert fald ikke i Store Sal, hvor Stuart iført hvide handsker, kjole og håret gjorde sin entré akkompagneret af Queens-klassikeren God save the Probst. Herefter diskede indflytterne op med Regens-klassikere som Abbas Dancing Queen, The Weather Girls It's raining men og Villages Peoples udødelige Y.M.C.A. Det er altid rørende at se med, hvilken iver Regensianere griber opfordringer til at virke fællesskabet, og i aften var ingen undtagelse. Mad blev serveret, vand gav vej for øl og pulsen steg under matchende glitter-kostumer ved tanken om, at tiden nærmede sig for første klokkertale. Vi besteg et podium, formandede med referencer til Batman og Miss Conchita Wurst, og så fortsatte festen med dans til ud på morgenen.

Concierto de otoño

Første søndag i oktober blev omdannet til en smuk aften, der forenede døde, levende og gæster til Regensianersamfundets Efterårskoncert. Alle blev underholdt og beriget af skøn musik, og smurt af øl fra P-vagten, der i aftenens anledning havde slået sig ned i Salen. Som bekendt bliver noget tradition efter første gang på Regensen, og denne efterårskoncert er ingen undtagelse.

Festen without gule ærter

Nogle højtidsbundne traditioner bruger vi til at spise lækker mad, der ville blive vulgær, hvis man serverede det hele året. På den måde er Regensrevyen lidt i en anden kategori - her serveres mad, der aldrig er lækker, og således valgte vi at lade ærterne vige for indisk daal, et valg, der gled forbavsende let ned - pardon the pun. Vores to revydirektører var Simon Melchior og Anne Frøsig. Den ene højtråbende og den anden viste mere nøgen hud end tildækket, og indflytterne sang over Backstreet Boys' I want it that way - blot ikke med disse ord, og ud på natten måtte vi i p-kælderen, fordi 200 L øl til 90 personer bare ikke var nok.

En uge efter blev der bygget bro mellem Regensen og Regensianersamfundet. Års samarbejde kulminerede den aften, hvor Regensianersamfundets generalforsamling stemte for oprettelsen af den såkaldte alumnefond, til erstatning for Kommunitet, der fik sit bratte endeligt i det skæbnsvangre år 1983.

Slå en brok - gå mere med slåbrok!

Efterårsemestret 2015 gik også med hele fire storartede slåbrokker. Vi havde besøg af Anne Knudsen (ansvarshavende chefredaktør på Weekendavisen), der gav os et indblik i flygtningesituationen. I dagene op til retsforbehold-valget var Bjarke Møller (direktør for tænketanken EUROPA) en tur forbi gården. De røde mure

fik også besøg af Ida Ebbensgård (journalist på DR) om medierne set indefra. Martin Lidegaard (medlem af Folketinget for Radikale Venstre) holdt oplægget "Europa under pres - Hvad kan og bør Danmark gøre?", hvor udengårdsvenner endda også var velkomne.

I løbet af efterårssemestret havde vi også besøg af DR. Første gang var "Histoirequizen" bag de røde mure. Dernæst var vi i den begyndende del af planlægning af Bdr. Lund Madsens tidsrejse gennem Danmarkshistorie, hvor de i forårssemestret 2016 var på besøg på gården som en del af guldaldertiden.

Kulturclash - lever andre sådan?

Ugen inden Regensens Julebal fik vi æren af en tur til Borchens ditto, og det var et kulturclash af dimensioner. Andreas' borddame tilstod, at hun var blevet inviteret til juleballet på Regensen, men ikke turde dukke op, fordi hun havde hørt, at vi kastede med ting, og de kunne absolut ikke drikke portvin. Den ene taler efter den anden leverede overdrevne, sukkersøde taler til et andægtigt, tenderende til

det grådlabile, publikum af en art, der i Store Sal instantant havde meriteret "revy"-råb og klingren på tallerknerne. Dertil må man lægge, at enhver samtale på Borchens blev afbrudt hvert 5. minut af de evige hyldeste til gud og hvermand - Hurra, Hurra, Hurra, Olé - og et utal af sange, der bevidnede i præcis

hvor høj grad vores kære KS-frænder lider af vrangforestillinger: Valkendorf var øjensynligt hønseagtig, Regensianere kan ikke feste og Ole Borch var en hædersmand. Sidstnævnte er morsomt, fordi det er sandt - Ole Borch var Regensianer. Alt i alt mindede det om en flok, der havde læst en fest-manual og som nu var opsatte på at følge teksten meget nøje - ikke rigtigt noget man troede på.

"Valkendorf var øjensynligt hønseagtig, Regensianere kan ikke feste og Ole Borch var en hædersmand."

Pugleballet / Kugleballet / Huleballet - call it what you want

Som året gik på hæld nærmede Juleballet sig, og endnu engang strålede Store Sal. Et juletræ hang fra loftet, guirlander dannede en himmel af guld og ved indgangen til 2. gang afbød en snemaskine konfrontationen mellem forestillinger om hvid jul og enhver form for alment accepteret virkelighed. Som led i vores KS-diplomati havde vi inviteret samtlige IC'ere til Regensens Julebal, og aftenen forløb i fornøjeligt selskab med en delegation fra Valkendorf. Velkomstdrinks blev drukket, et storslået måltid serveret og alting var problemfrit indtil engang efter hovedretten, da Clara øjensynligt havde tisset på sit eksemplar af talen. Man spørger sig selv hvordan det kan ske, men lektien til fremtidige klokkeater synes at være, at taler opbevares dårligt i strømpebukser. Et nyt eksemplar blev printet, og Lill fik det ærefulde hverv at opbevare, indtil talen skulle afholdes, men det var ikke dermed

slut med udfordringerne, for nu blev klokken stjålet af en hurtig Tiliast i et uopmærksomt øjeblik. Det viser sig, at pink julegarn giver efter ved ganske moderate træk... Det skulle koste os Tilia-for-en-aften på klokkeratets sidste dag. Suk.

“En dag tilbage”

Okay, hvis du fik at vide du havde en dag tilbage at leve i / hvad ville du så gøre?
Hvad vi gjorde? / vi kiggede os i bakspejlet / og sagde "hey det' godt nok" / sædet tilbage, vinduet ned og volumen op / solen gik ned over gården / mens vi ringede med Klokken / drak et sidste glas portvin / vind i håret / rockstar briller på / 25 år / vi ses mit Regens!

Vi kan ikke slutte uden at sige tak, en tak for alt, hvad vi har modtaget af varme og venlighed også i Efterårssemestret 2015.

Klokkerne i foråret 2016, Eva Schultz Hansen og Grith Martinsen. Foto: Emil Nørgaard Munk

Klokkens beretning -beretning fra det 322. klokkerat, foråret 2016

Af Eva Schultz Hansen (2014-, Tilia) og Grith Martinsen (2013-, Tilia)

Gennem utallige generationer har jeg været i hånden på forskellige klokkerater. Jeg vil jo selv sige, at jeg i min tid har set et og andet. Aldrig har jeg dog endt et klokkerat med den ene klokke lagt ned af en hjernerystelse (ved at gå ind i et træ! Hvad giver I mig? Ungdommen nu til dags...) og den anden daffet afsted til Kinas land før klokkeratets afslutning. Endnu en gang kan Regensen prise sig lykkelig for, at Regensen har mig, Klokken. Hvad skulle Regensen dog gøre uden mig? Klokkerne skal jo egentlig bare sørge for at holde de tre semesterlige fester, passe på de altid åh-så-søde indflyttere, svare på udengårds- og regensielle henvedelser, samt gøre indhug i Provsteboligens spiritus under foregivelse af, at have vigtige diskussionspunkter. Barnemad for en gæv klokke, det hedder jo ikke et KLOKKERat for sjov, vel?

Denne gang bestod klokkeratet af to Tiliakvinder, valgt med vage valgløfter om, at bruge deres ingeniørviden til at få "styr" på Regensen. Ja det lød umiddelbart overkommeligt for en Klokke. Så galt kunne det vel ikke gå, tænkte jeg. Men ak...

Allerede da den kære Stuart Ward inviterede til det nydelige traktement Provstete, anede jeg ugler i mosen. Klokkerne havde, måske som et resultat af en lidt for åben og fri indflytteropdragelse (hvilket man allerede kunne fornemme under deres Klokkerte, hvor indflytterne skulle beskrive sig selv og hinanden vha. søde frostvarer), givet indflytterne frie rammer til, at bestemme deres eget tema for aftenen. Dette resulterede i Provsteboligens invasion af 19 udklædte røvere og banditter. Nuvel, men da hele middagen blev afbrudt af politianholdelsen af en tandløs mand, som tidligere havde prøvet at få adgang til regensianernes værelser, efterfulgt af indflytternes eget rov - med højtaler og stiger - på de andre kollegier, ja, så fik jeg bange anelser for resten af klokkeratets forløb. Naivt var det at tro, at en sådan omgang røvere ville sikre sig, at jeg i det mindste ikke blev røvet væk!

Og mine bange anelser holdt stik. Jeg tilbragte det meste af klokkeratet blandt nullermænd og sure sokker under en Gamblings seng. Det bød de mig. Knap var Provsteteen overstået, før end de mistede mig til Indflytterfesten. Temaet - Radioactive wasteland - blev afsløret med radiobroadcasting om lysende elge i Gården, efterfulgt af brag og skrig og evakuering. Det var en ganske underholdende temaafsløring, og jeg var derfor i et lystigt humør til Indflytterfesten! Men ak! Ladt alene i Lille Sal i knap to minutter, og så var jeg i en anden forenings besiddelse. Det er skamfuldt for en gammel Klokke, men især for klokkerne. Jeg gik til og med glip af koncerten med Steffen Brandt. Det er egentlig forkasteligt, at klokkerne laver arrangementer uden klokken. Jeg kan slet ikke forestille mig hvordan det kan fungere, da regensianerne jo ikke kan udrette noget, uden at jeg først ringer dem til samling. Og helst en del gange.

Jeg kom først ud fra mit skjul til Lindefrokosten. Jeg havde dog aldrig gættet, hvad jeg blev byttet for. Et... lavere... rangerende... KLOKKERSTEMPEL! Hvem, der jo på ingen måde kan erstatte mig! Hvor længe har det stempel egentlig boet her på Regensen, kan man jo spørge sig selv.

Men skønt var det da at komme ud på Frk. Linds 231 års fødselsdag! Ja, hun er et væsen der har boet på Regensen længe nok til at fortjene respekt. Men jeg undrer mig da over hvorfor min fødselsdag ikke fejres ligeså, men det må jeg tage op med det næste klokkerat.

Nå, tilbage til historien. Solen skinnede, der var lange, lange sjoflinger, fadøl og lækker mad. Det var et fornøjeligt gilde, og det var lige før jeg tilgav klokkerne deres sløsede omgang med mig. De sang en sjofling under frokosten med en yderst catchy melodi. Den handlede om hvor hårdt det var at være klokkere, og

**"Endnu en gang
kan Regensen prise
sig lykkelig for, at
Regensen har mig,
Klokken. Hvad
skulle Regensen
dog gøre uden mig?"**

om hvordan regensianerne hele tiden kontaktede dem om stort og småt - så et eller andet må de have bestilt, mens jeg havde været gemt væk. Man kunne dog tydeligt høre, at de aldrig har oplevet noget så degraderende og mentalt opslidende, som at ligge hengemt og glemt. Konklusionen må givetvis være, at klokken har haft det hårdere end klokkerne.

Dette var nok grunden til, at jeg i min nyvundne frihed blev svært beruset. Det ville være dejligt at sige, at jeg havde drukket Linden under bordet, hvilket endnu ikke er lykket. Det eneste jeg fik drukket under bordet, var vidst klokkeratet. Jeg husker at ringe vildt og lystigt oppe i Rundetårn. Det næste jeg husker, er den unge klokke Evas værelse. Det hele var lidt i tåger, og jeg vil ikke stå inde for hvad, der er gået forud - eller bagud for dette - men pengesedler fløj gennem luften til lyden af opkast og synet af nøgne gennemblødte kroppe. Og jeg fik igen bange, bange anelser før jeg faldt i en dyb søvn væltet omkuld i vindueskarmen... Ingen værdighed overhovedet!

Efter Lindefrokosten kom der lidt ro på de to klokkere. De holdt et Lille Regensrådsmøde, hvor de fik nærlæst Regensens Husregler og kontrakter. Jeg kan jo ikke tage al æren, og dog, intet møde uden at klokken klinger... Uerfarne som de er i demokratiske processer, endte deres møde i afskaffelsen af Regensens stilleperiode. Men kender jeg regensianerne, skriver de nok husreglerne om igen inden alt for længe. Slåbrok holdt de også. Og så kom Lindeballet. Så fint og gnidningsfrit. Jeg blev hos klokkerne i god behold hele aftenen, og deres søde indflyttere skrev dem endda en kærlig sjofling. Al den opmærksomhed som jeg savnede gennem klokkeratet, den havde de sørme givet til deres indflyttere. Men et klokkerat er jo også kun så sjovt, energisk og underholdende som dets indflyttere. Og klokkerne holdt en tale om deres "Stormfulde Kærlighedsforhold med Regensen". Det var nu meget sødt det hele.

I løbet af sommeren havde klokkerne travlt, men det havde jeg så sandelig også. Jeg sørgede for at ringe ind til slåbrok om Kvinde Kend Din Krop, diverse Regensrådsmøder og klokke-lokke arrangement hvor regensianerne mødte alle efterårets nye indflyttere. Selvom jeg arbejdede hårdt, blev jeg igen overset, da klokkerne tog på KLOKKER-sommerhustur uden mig. I starten var jeg fornærmet, men det viste sig, at jeg ikke var gået glip af noget ringeri. Hvad jeg har hørt, var Klokke-turen en ARBEJDS-weekend. Tak, men nej tak. Jeg vil til hver en tid hellere stå i vindueskarmen og inspicere gården, end jeg vil bekymre mig om smådetaljer såsom regnskab og planlægning. Nej, det eneste rigtige at bekymre sig om, er ringeri. Resten overlader jeg til mine sekretærer, klokkeratet.

Selvom jeg havde mine bange anelser fra starten, må jeg da indrømme, at vi alligevel, imellem de mange sene arbejdstimer, emailskrivning og portvinsreflekterende diskussioner havde noget godt klokkeri. Jeg bliver nok aldrig enig med deres form for indflytteropdragelse - åbne regnskaber og evindelige møder og puslen, hvor herre bevares! Og deres evige lyst til at diskutere og analysere Regensen, dens ånd og fremtid med hinanden var mig uinteressant og søvndyssende.

Men jeg må give klokkerne lidt point for deres gevaldige overskud på klokkernes brugskonto. Det overskud havde jeg selvfølgelig håbet skulle gå til endelig at fejre min fødselsdag og mit hårde klokke-slid. Til min store skuffelse, blev overskuddet brugt på champagne-gaver til foreningerne til GF, hvor ikke en eneste udbragte en skål for mig. Til gengæld skal det dog siges, at jeg lavede så herligt et ringeri, at jeg gav den stakkels klokke vabler i håndfladen. Det er jo ikke alle der kan håndtere en klokke, vel?

Alting endte alligevel lykkeligt. Regensen har stadig mig, klokken, som altid. Og selvom de to klokkere nok havde forventet at ændringerne kun ville gå den ene vej, ved jeg, at Regensen og klokkeratet også har ændret dem. Nok endda til det bedre - to gode solide klokke-sekretærer

Klokkerne i foråret
2016, Eva Schultz
Hansen og Grith
Martinsen. Foto:
Emil Nørgaard Munk

Referatnoter fra Generalforsamlingen, foråret 2016

Af Rasmus Jakslund (2012-, Skrap), d. 20. februar 2016

Mine referatnoter fra i går:

Simon (Dirigenten, red.) foretager en art klokkekampagne. Det er lidt uden for nummer.

Vi har godkendt noget. Fedt ik?

Simon siger noget jeg ikke kan høre.
Det er næppe vigtigt.

Han ringer også med klokken.
Der er godt nok irriterende.

Simon spørger om jeg har skrevet det ned.
Jeg siger ja, jeg ved ikke helt hvad han henviser til.
Måske noget om P-revisor...?

Nej, der er ikke nogen indsigelser.
Sophus siger, at det er så fint. Det tror jeg ikke på.

Der er stadig meget støj. Amalie ser træt ud.
Amalie ser anderledes festlig ud nu :D

Det er så fint.

Asbjørn har en sjov hat på.

Silke har sin mor med. Må man det?

Søren Storgaard sidder på skødet af Anders Jakslund.
En romance?

Lars er fuld, måske.

Mala klapper. Nogen er blevet valgt til noget.
Tillykke.

Tumult og forvirring til
Generalforsamling. Foråret 2016.
Foto: Emil Nørgaard Munk

NEJ!!!!

Maria ser farlig ud med det sværd.

"Lars, Lars, Lars, Lars". Også: "Hit the Road Jack".

Lars spørger hvem der har vores liste? Silke laver sådan nogle bevægelser ligesom i 'Amager Halshug'.

Maria ser skeptisk ud.

Søren siger, at der ikke er nogen, der fatter, hvad der sker. Det er nu taget til referat. Ved ikke, om det hjælper?

"Alle foreninger ..."
resten kan man ikke så godt høre...

"PAMPERRØV." "LIVSKRAFT UDEN SLINGER."

"HOF, HOF, HOF, HOF" ...

Der er en del støj.
Simon taber dagsordenen på gulvet.
Louisa ser mistroisk ud.

Simon ringer med klokken.
Det er ret nytteløst.

Anders Jakslund er ved at stjæle stolen til pianoet.
Det gør nok ikke noget.

Jesper siger, at det er så dumt, at det ikke kan måles i tal (i hvert fald ikke tal fra 1-10, kvalificerer han).

Toki giver mig hånden. Det er pænt af ham.

Sophus og Lars lurar mens Tilia gennemgår, hvem de vil stemme på.

Asbjørn godkender det foreløbige referat.

Noget med pamperrøv igen...

Det bliver aldrig kedeligt.

Tilsyneladende.

Maria har heldigvis styr på SKRÆP (altså sværdet).

Louisa siger, at de er 11. Simon siger, at det er løgn.

Han taber dagsordenen igen. Han har svært ved at komme tilbage op på bordet. "Vi vil se ham nøgen".

Anjila dækker klaveret til.

Det er en god idé.

Sophus råber meget højt, hvem de stemmer på til bibliotekar.

Louise spørger, hvordan der kan være så meget lyd i sådan en lille mand (med henvisning til Sophus).

Jaksland er valgt. Hvem?

Hvem er ham brøleaben?

Søren spørger: "Skriver du stadig referat?"

Simon er fuld. Referenten er træt. Sophus siger, at vi lukker for i aften. Tak for i dag.

Jeppe konkluderer: Demokratiet fungerer ikke...

Årets Lindetaler Anja Spillemosen.
Foto: Emil Nørgaard Munk

Ung, jysk studine søger ældre, moden bolig

Af Anja Cecilie Bech Spillemosen (2011-2016, Skrap)

Sådan lød overskriften på min ansøgning til Regensen tilbage i 2011. Men på trods af boligens fremskredne alder gjorde den det hurtigt klart, at det ikke var den, der ville dø fra mig, men mig, der ville dø fra den. Ikke kun på grund af årene der går, men også fordi den unge, jyske studine i mellemtiden er blevet til en gammel københavnerkælling, der ikke længere med samme kraft kan puste LOL og åndsliv ind i de gamle mure. Men jeg har også pustet den forkerte retning flere gange. For balancegangen mellem åndfuld berigelse og åndløs ødelæggelse er hårfin.

Jeg startede som ny indflytter selv ud med et forslag om effektivisering af P-vagtssystemet. Det molboagtige sisyfosarbejde med at slæbe det dengang ganske traditionelle hvide køleskab op på Admiralitetet den ene dag, for at slæbe det ned på Sumpen den næste dag var så TRÆLS: og som et led i enhver fornuftig argumentationsrække, pegede jeg på succesfulde metoder andre steder. I dette tilfælde Valkendorf, som jeg havde haft en løs relation til i fire måneder før mit faste

forhold med Regensen. Det var ikke et gangbart argument, erfarede jeg hurtigt. Men argumenterne imod forstod jeg ikke. Det var noget med sammenhold, – at vi, de nye indflyttere, skulle have en mulighed for at møde de gamle regensianere. Det slog mig ikke, som noget der var så svært at få i stand, at det var nødvendigt med gentagne fysiske kraftanstrengelser for at opnå kontakt, og jeg var oprigtigt i tvivl om, hvorvidt den daglige flytning af køleskabet var at sammenligne med dengang, jeg som spejder gik fra lejr til lejr i min søgen efter røg-venderen, eller om der var mening med galskaben.

Det var der. Men regenslogikken er en levet logik. En erfaret logik, der ikke kan meddeles de udenforstående – og endnu mindre regensianerne selv. For der er ligeså mange forklaringer og holdninger til Regensens traditioner, som der er regensianere.

Er klokken et symbol på timelighedens melankoli, når den slag for slag tæller ned i éns regenstid? Eller er den et evighedshjul, der giver sammenhængskraft, ved tanken om, at netop den smukke klang også sivede ind igennem vinduerne og dørsprækkerne for 10, for 100 og for 200 år siden – og fortsat vil fylde de kommende regensianeres ører med smuk musik? Eller er den kort og godt en dejlig praktisk foranstaltning, som kan oplyse én om hvorvidt klokken er halv-et-eller-andet eller kvart-over-et-eller-andet hvis man ligger søvnløs en nat og tilfældigvis spekulerer på, hvad klokken er, mens ens iPhone ligger til opladning henne ved døren? Eller er klokken en... pest? Et forbandet stykke mekanik der ødelægger nattesøvn og som et andet trædehjul deler regenshverdagen op i små kvarte stykker? Det sidste jeg tør gøre, er at fælde dom over det spørgsmål.

Balancegangen mellem at være den modige forsvarer af stolte traditioner, eller være en forstokket status-quo kriger er hårfin. Og balancegangen mellem at tilføje Regensen ånd og liv med nye forslag og initiativer eller at være en åndløs effektiviseringsbureaukrat og en politisk korrektheds fascist er endnu sværere.

Er man en status-quo kriger, når man indædt står fast på, at Lindefrokosten skal foregå udenfor i silende regn? Eller er man den modige forsvarer af regensånden? Er man en idealistisk nyskaber, når man erstatter ”sønner af lys og af glæde” med ”døtre af lys og af glæde” eller er man en politisk korrektheds fascist?

Regensen opstår i krydsfeltet mellem disse tilgange. Og det er også der, mor-skaben opstår.

En af de kampe, der har moret mig mest, er rygerkampen. Da jeg flyttede ind røg vi på køkkenerne. Vi røg alle steder. Hele tiden. Parallelt med det, var det jævnlige oppe at at vende på regensrådsmøderne om der skulle indføres rygepolitik. Det blev som oftest mødt med en hovedrystende ligegyldighed. Rygning var ikke et regenspolitisk spørgsmål, som i resten af verden.

Men da Stuart trådte frem som den idealistiske nyskaber, og råbte ”ikke-rygere, foren jer! Gør oprør mod rygertyranniet!” til en Lindefrokost for flere år siden, da gik rygespørgsmålet fra at være en ligegyldighed, til pludselig at blive et frihedssymbol. Et symbol på retten til ikke at følge samfundets love og regler,

men at lave vores egne. Et symbol på modstand. Samtlige ikke-rygere forende sig ganske vist – men det var til fordel for vi stakkels undertrykte rygere, der ikke skulle mødes af den fordømmelse, som resten af verden udsatte os for. Aldrig har jeg set så smukt et syn, som da samtlige regensielle ikke-rygere stolt tændte deres første cigaret og pulsede mens Stuart kom med sin opfordring. Aldrig har jeg set så meget glæde – glæden over sort på hvidt at få bekræftelse for, at ja!, her gør vi tingene på vores EGEN måde, - og at samfundets usynlige pegefinger pludselig stod der i provstens eget kød og blod var en motivationsfaktor uden lige.

Den hårfine balance mellem at være en status-quo kriger og være traditionens stolte forsvarer, blev afgjort af omverdenens modstand. At stå på retten til at fortsætte, som vi altid har gjort, føles som et oprør, når verden kræver forandring. Og verden kræver forandring. En forandring, som mange herinde bidrager til uden for murene.

Det kan derfor være svært at forklare sine venner, hvordan det ikke er et udtryk for hverken islamofobi eller terrørsympatiseren, at holde en 9-11-fest hvor man ikklædt burka, turban og sabel, kaster hjemmelavede papirflyvere mod tvillingetårne bygget op af udskårne bradepandekager. Det var også svært at forklare Jail House, hvorfor det ikke var et udtryk for homofobi, at der under deres annonce i revybladet var et revyindslag med teksten: ”vi skubber dit lort”. Det kan også være svært at forklare, hvorfor det ikke er et udtryk for racisme, når man har

gamle udskårne trænegere som sine foreningsrelikvier. Eller når man samler tre regensianere under betegnelsen ”den gule triade”. Jeg ved ikke, om det kan forklares. Men jeg vil komme med mit bud på, hvad den regensielle selvopfattelse omkring det er.

Søren Kierkegaard skriver: ”kærlighed er, at forudsætte kærligheden i den anden.” Og jeg tror det er den forudsætning, vi bygger Regensen på. En tillid til, at vi alle forudsætter kærligheden i hinanden, og at intet kan udfordre den. Et vidnesbyrd om, at vi forudsætter en oprigtig søgen efter en bedre og mere retfærdig verden i hver og én.

Regensen er et karneval for de politisk korrekte. En fejring af os selv, og vores... godhed. Og vi er udmærket klar over, at det samfundsblik der ville falde på os, hvis det blev kendt, ikke ville forstå. De kan ikke se, at vi ikke behøver være politisk korrekte, fordi vi altid allerede er politisk korrekte.

Jeg tror, at vi tror, at hver eneste gang vi bryder de samfundsmæssige tabuer, så kommer vi i virkeligheden med en kærlighedserklæring til hinanden.

Men spørgsmålet er, om kærlighed er nok. De politisk korrekte holdninger synker ikke uden videre ned i det levede liv. Og det, som vi selv kan synes er en

"At stå på retten til at fortsætte, som vi altid har gjort, føles som et oprør, når verden kræver forandring. Og verden kræver forandring."

fejring af, hvor høje erkendelser vi har nået, når vi tør udfordre de største tabuer, kan for andre være en reenactment af en livsvirkelighed der for nogle har trukket smertefulde spor. Vi er ikke altid hævet over de ting, vi tror, vi er hævet over, blot fordi vi rent erkendelsesmæssigt har smidt det på porten.

Da vi holdt vores indflytterfest i 2011 under temaet Cirkus Tabu, inddrog vi alle de tabuer vi kunne komme i nærheden af. En rus over at være blandt ligesindede, hvor enhver grænseoverskridelse i samfundsmæssig forstand, altid allerede er en fejring af, at vi er overmenneskerne, at vi er så oplyste og fordomsfrie, at vi kan rejoice i tilliden til hinanden. Jeg spurgte en medindflytter, om hun til vores præsentation ville være med til at være fremføre cirkusnummeret jødetæmmeren! Jeg kunne med mit lyse hår være den ariske jødetæmmer, mens hun med sit mørke hår kunne være jøden. Da sagde hun venligt til mig: det er rigtigt sjovt Anja, men nu ER jeg faktisk jøde, og det tror jeg simpelt hen ikke, jeg er i stand til at gøre grin med endnu.

Det sagde hun ikke, fordi hun ikke forudsatte min kærlighed, og min forståelse. Men fordi den virkelighed hun lever i, er en anden end min, og stikker dybere, end det holdningsmæssige maskebal.

Det var også derfor, at der til juleballet i 2014 kom en sjoflingsbølge, der latterliggjorde det store fokus på regenskvindernes seksualitet i tidligere sjoflinger. Det var ikke sjovt mere. Og spørgsmålet var, om det nogensinde havde været sjovt. Eller for hvem det havde været sjovt.

Lige som de gamle sure hedengangne SKRAP-mænd trygt troede at kunne nægte kvinder adgang til deres forening – i lyset af rødstrømperne og det, der syntes som et samfundsmæssigt krav om ligestilling, anså de dem selv for stolte forvarere af en gammel tradition. Som oprørere mod det bestående samfund. I dag ville vi kalde dem forstokkede status-quo krigere. Og begge ting er ganske givet lige sande.

Det hele er et både sårbart og stærkt, og ikke mindst et dybt interessant spil, som jeg til stadighed spekulerer over. Især fordi det politiske landskab hele tiden ændrer sig, og holdninger, som før var politisk ukorrekte, pludselig bliver politisk korrekte. Vores modspiller, samfundets usynlige pegefinger, hæver sig på forskellige tidspunkter, til forskellige tider.

Og jeg er spændt på at se, hvad der erstatter rygningen som Regensens frihedsymbol. For i al ubemærkethed, helt uden langvarige utrættelige diskussioner på regensmøde efter regensmøde, så har rygepolitikken ændret sig. Modstanden derude i samfundet er ikke længere synlig. Vi har absorberet rygekulturen, og føler den ikke længere som en modstand. Rygningen gennemgik de tre schopenhauerske sandhedsfaser: først latterliggørelse, dernæst modstand, og til sidst, ubemærket, anses det som en indlysende sandhed.

Jeg glæder mig til at se, hvilke samfundspegefingre, der bliver de næste mod – og medspillere i kampen om den regensielle identitet.

Men Regensen er også et sted, hvor man ikke behøver kæmpe. Hvor der er plads til at kæmpe de indre kampe, eller de ydre kampe, man kan befinde sig i udenfor Regensens røde gård. Dem har jeg selv haft nogle af. Også nogle, der til tider har taget al min fokus. Og jeg har til tider følt en skyld og en utilstrækkelighed. Viser jeg min kærlighed tydeligt nok? Ved Regensen, at mit nu aldrende hjerte stadig banker for den? Da Grith og Eva spurgte mig om jeg ville være årets Lindetal, mærkede jeg først denne tvivl. Er jeg værdig nok? Og det var der, jeg kom i tanke om det Søren Kierkegaard-citat, der har lagt til grund for denne tale, og som jeg første gang stødte på, da jeg sad og læste Kærlighedens Gerninger på mit sumpværelse, for nu fem år siden.

"Vores modspiller, samfundets usynlige pegefinger, hæver sig på forskellige tidspunkter, til forskellige tider."

Der var noget der faldt på plads for mig i det citat. At elske en anden er, at man end ikke tror den andens svigt mulig. At kærligheden ikke konstant skal evalueres i forhold til den andens handlinger. Og jeg har indset, at sådan har Regensen elsket mig. Hele tiden. Regensen – og her må jeg understrege, at Regensen er summen af dens alumner, både nuværende og forgangne – Regensen har altid forudsat min kærlighed. Og netop ved denne forudsætning, den uforbeholdne tillid til vores kærlighed hvad end vi er forstokkede status-quo krigere, politisk korrektheds fascister og effektiviseringsbureaukrater, eller om vi er de stolte forsvarere og modige frontkæmpere, eller blot varmer os i Regensens favn uden kampgejst, da elsker Regensen os. En sådan tillidserklæring er fundamentet for en livslang kærlighedsrelation – en kærlighedsrelation der varer ved, selv efter den gamle jydeforræderiske københavnerkælling snart hører klokken slå sit slag nummer 722.304, og ved, at når den forbandede, fantastiske klokke ringer hende ud, ringer den samtidig en ny regensianer ind. Og det skal være min sidste opfordring til jer:

Forudsæt kærligheden i hinanden. Forudsæt kærligheden i dem, der går over stregen. Og forudsæt kærligheden i dem, der påpeger, at I går over stregen. Og hvis I skulle glemme det – det tror jeg vi alle gør – så vid, at Regensen altid allerede har forudsat kærligheden i hver og én af jer, og at netop I er Regensen!

Provstetale, Lindefrokost d. 12. maj 2016

Af Stuart Ward (2010-), Regensprovst

Kære Venner

På vegne af provstefamilien takker jeg inderligt for invitationen til Lindefrokost 2016 – et år hvor solen virkelig har kastet sit lys over maj måned og skabt de ideelle forhold til en benhård vandkamp. Til jer, der aldrig har deltaget i Regensens Lindefrokost før, vil jeg anbefale bagindgangen på vej tilbage fra Rundetårn – eller måske vinduet til køkkenet på 2. Gang – hvis ikke man vil tidligere i bad end man ellers havde regnet med.

Men alt dette kommer selvfølgelig senere. Kære venner, det er d. 12. maj – Regensens svar til May the First, en festdag, en kampdag, en dag hvor vi fejrer os selv, vores kollegium, vores regensliv og de mange fremskridt – stort og småt – siden sidst vi festede i Frøken Linds skygge for et år siden.

Til sagens kerne – I dag er det Frøken Linds fødselsdag – hendes 231. års fødselsdag for at være helt præcis. 231 år som den eneste levende organisme, som har været vidne til alt der er sket på gården i tidens løb, men ikke desto mindre stadig er stående. Det er et imponerende track record – ikke engang jeres VP Astrid kan matche med denne uendelige regensetid, som er Frøken Linds særlige privilegium. (skål VP!)

Og sjovt nok, mens Frøken Lind bliver ældre og ældre, synes kollegiet at blive stadig yngre. Her tænker jeg ikke på den faldende gennemsnitsalder for nye optagelser, men det fantastiske ansigtsløft vi er i gang med – vores vindue- og facade-projekt som alle jo må have lagt mærke til, og som virkelig kommer til at pynte, ikke alene her på gården, men også i Bjørnegrotten som får en lille emergency-ægerensningsoperation, når stilladset er på plads.

Jeg vil byde velkommen til vores kosmetiske kirurg – manden der står for hele forløbet, arkitekt Bjarke Christensen. Tak Bjarke, fordi vi måtte nedlægge arbejdet i dag – du kommer jo til at opleve et helt andet regensansigt, end det man ser på overfladen.

Ansigtsløftet fortsætter op i Store Sal, hvor Finn, Martin, og (lade os byde officielt velkommen til) vores nye altmuligmand Bjarne Christensen – som har knoklet de sidste mange måneder og har afleveret en Store Sal, som ikke alene skruer tiden tilbage til dengang den blev bygget, men også tilføjer et par moderniserende træk (kan I høre forskellen...? Skål for de hårdtarbejdende gårdmænd).

Foråret 2016 har jo været et kæmpe skridt fremad for vores flotte bygninger, men hvad med vores anden bygning, den der ligger henne på Nørregade 10, som udlejes til en vis Professor Hemmingsen. Som den ansvarsfulde udlejer (som vi utvivlsomt er), må vi vel også spørge, om det har været et lige så fint forår for vores kære klient, Københavns Universitet.

Provst Stuart Ward. Juleballet 2015.
Foto: Emil Nørgaard Munk

Det største nyhed er jo, at de mest tåbelige fremdriftsstramninger er blevet pakket væk – tvangstilmeldning, fuldtidsaktivitetskrav osv. Og den nye aftale er blevet mødt med store begejstring fra de studerendes side, ikke mindst her på Regensen. Som jeres repræsentanter i studenterrådet har udtalt: »De studerende kan ånde lettet op«

Men passer det? Har det virkelig været et semester, hvor politikernes attentatforsøg blev afblæst af studenternes modstand?

Når jeg kigger på det universitetspolitiske landskab, har jeg svært ved at se, hvordan nogen kan tillade sig at ånde lettet op.

Fordi mens al fokus har været på fremdrift, har der været andre, mere alvorlige politiske indgreb, som er blevet gennemført uden seriøs modstand.

For tre måneder siden, en tirsdag morgen i vinterens mørke kl. 9.00, sad samtlige ansatte på KU ved deres respektive kontorer og afventede en e-mail fra Universitetets ledelse. Al undervisning var blevet nedlagt for at give os muligheden for at spille karrierelotteri sammen – en slags reality TV-show med 500 tabere og ingen vindere.

Fyringsrunden (eller tilpasningsrunden som det hedder på orwelliansk-dansk) var blevet bestilt fra toppen af Christiansborg – uden det ringeste mandat fra Folketingsvalget for blot et år siden. I kender mig selvfølgelig meget godt – jeg er ikke et særligt partipolitisk menneske (jeg må ikke engang stemme, før jeg har bestået min statsborgerskabsprøve) – men jeg kan jeg ikke huske et Folketingsvalg, der har haft så mærkbare virkninger på universiteternes hverdag.

Op til valget var der utallige løfter om, at man vil investere i uddannelse (Sebastian Renstrøm har noget interessant data, som han sikkert gerne vil dele med jer om politikernes valgløfter). For et år siden ville alle politikere investere, et nøglebegreb som normalt betyder, at man propper penge ind, ikke omvendt. Jeg ved ikke hvilke partier, der havde lovet, at de ville skære 300 millioner kr og 500 stillinger fra landets største universitet, men det er den slags investering, vi har fået.

Som en berømte politiker en gang sagde, "the ice is melting at the poles" og det er nøjagtig, hvordan det føles på KU i øjeblikket. Et gigantisk klimaskift, en nedsmeltning som ingen synes at være i stand til at standse. Hvis du tror, at KU er så stort, at det blot kan ryste den slags tab af sig, er du meget velkommen til at kigge op på min skærm og se "the fallout".

Så sent som i går kom der en mail fra højt oppe i fødekæden med følgende effektiviseringsforslag:

–et forslag om en holdstørrelse med et gennemsnit på 50 studerende på kandidatniveau (og husk på at halvdelen af universitetets undervisningslokale ikke engang kan rumme så mange mennesker).

–et forslag om, hvordan man kan bend the rules om et bestemt antal undervisningstimer om ugen. Her er det interessant at læse, at en undervisningstime ikke nødvendigvis behøver at indebære undervisning (du kan finde på alt muligt, så længe det ikke kræver forberedelsestid).

–et forslag om store generiske obligatoriske kurser på tværs af fagene, der presser en hel masse forskellige mennesker ind i forelæsningsalen og hvis eneste formål er, at indsamle billige ECTS point. Den økonomiske logik synes at være meget enkel – vi kan kvalitetssikre den ene halvdel af undervisningen, hvis den anden er et fuldkommen spild af tid for både undervisere og studerende.

og min personlige favorit:

–et forslag om hvordan man kan undgå at eksaminere et helt undervisningsforløb ved at presse to kurser sammen (det hedder ‘modulisering’) og blot eksaminere det ene.

Ligesom et sygehus, der kun opererer hver anden patient, eller en arkitekt, der kun maler vinduerne på gårdens udvendige side (det vil vi jo ikke acceptere, hvad Bjarke?) Hvorfor skal I acceptere “Two for the price of one princippet”?

Disse forslag kommer ikke fra ondskabens øje, men fra almindelige, menneskelige, fornuftige, hyggelige universitetsansatte, der er blevet fuldstændigt svigtet af systemet, og som intet andet valg har end at sende regningen videre. Videre til hvem? I sidste ende videre til jer.

Og hvilken ironi (enhver provstetale skal jo have en vis ironisk twist)

– i et semester hvor de studerende vinder deres kamp mod Fremdriftsreformens overbelastende undervisnings og eksamenspligt, bliver universiteterne samtidig presset til at levere mindre uddannelse, og færre eksamener. Don’t worry, det bliver mindre belastende. Fremdrift er jeres mindste bekymring.

**"Og sjovt nok, mens
Frøken Lind bliver
ældre og ældre,
synes kollegiet at
blive stadig yngre."**

Nu ser det ud til, at ministeren vil række ud efter jeres SU penge, og lige meget hvad man synes om det, har nedskæringerne på undervisning gjort den manglende sammenhæng mellem SU og taxameteret endnu mere iøjefaldende. Vi har nået et punkt, hvor man i nogle fag “investerer” dobbelt så mange penge direkte i den enkelte studerendes lomme, end der tildeles til vedkommendes egentlige uddannelse.

Kære venner, jeg er slet ikke efter loose change fra jeres månedlige SU check, men man er nød til at spørge: giver det mening, at betale Danmarks ungdom for at studere på et universitet, der ikke har råd til at undervise eller eksaminere? Det er jer, der betaler i sidste ende, lige meget hvor man plukker pengene fra. Hvordan kan man tillade sig at 'ånde lette op' i en sådan situation?

Og det er, hvad jeg savner allermost I den såkaldte debat om KUs smeltende iskappe – jeg savner jer – jeg savner, den samme type studenterengagement, der var med til at rulle Fremdriftsreformen tilbage. Jeg er godt klar over, at nogen af jer har været aktive i jeres respektive studienævn eller studiekreds, men det er langtfra mit indtryk, at vi her på kollegiet snakke så meget sammen om vores forsvindende Universitet. Det er fint nok at lydisolere Store Sal, men det behøver ikke betyde, at vi ikke kan høres overhovedet.

Og husk på – KU er vores universitet – vi ejer som sagt deres vigtigste bygning, og derved kommer alle jer fra DTU også med i vores historiske forhold.

Regensen og regensianere har aldrig holdt sig i skyggen under større politiske trusler – vi var med i de store universitetsopgør i slutning af 60'erne; vi meldte os under fanerne i besættelsestiden; vi ofrede alt i Slaget ved Dybbøl med vores egne Niklas Bro i hovedrollen; i Slaget på Reden, side om side med viceadmiral Olfert Fischer; i nationalliberalismens guldalder gjorde vi os gældende i opgøret mod enevælden. Selv når der skulle strikkes et flag til Færøerne, var det os der stod frem med den ideelle løsning.

Hvor står vi nu? At klokkerne har valgt frøken Linds egentlig fødselsdag, d. 12. maj, en torsdag, en arbejdsdag til dagens festligheder, betragter jeg som et positivt tegn – en slags symbolsk protest mod alt det, der foregår. Vi nedlægger arbejdet simpelthen. Et modigt og helt rigtigt valg (skål for dem der ikke skal holde tale i dag).

Men der skal mere til, kære venner. Mens I gør jer kampklare til den store vanddyst om nogle få timers tid, så prøv at holde lidt krudt tilbage til den endnu større overlevelseskamp om jeres universitet som langt fra er overstået.

Regensianersamfundets fodboldtur til London 2016

Af Troels C. Petersen (1997-2001, PIP), Sportsdirektør

I sommeren 2013 havde Regensianersamfundet besøg fra St. John's College i Cambridge, nærmere bestemt "Cambridge Nightmares" anført af Stuart Wards ven og kollega, dean Roger af Goodenough College, som havde taget udfordringen op fra Regensens "Dødehold". Det blev en succes, og undertegnede var næsten rørt over de taknemmelige e-mails, som kom dagene efter kampen og besøget. Vores engelske venner fra Cambridge havde virkelig følt, at de var blevet inviteret ind i en lille, akademisk og herlig forsamling, og på trods af et solidt nederlag og en efterfølgende sjofling, så var de meget begejstret for at få lov at opleve en middag i salen, og stemningen på Regensen.

Den oprindelige sjofling fra 2013:

**Yesterday,
our losing streak was far away
now I'm unsure if I want to stay
oh, I believe in yesterday**

**Suddenly,
our passing worked so miserably
goals against were scored so easily
The game today came suddenly**

**Why we had to come,
oh well, Roger didn't say
We got done six-one
now we long for yesterday**

Der gik der heller ikke længe, før en mulig returkamp mellem Regensianersamfundets døde og "Cambridge Nightmares" kom på tale evt. i 2014. Men med to små børn (Jeg fik en pige lidt under to år efter, at min dreng kom til, og det var ikke nogen nem start for hende pga. hjertefejl!) var det ikke sådan lige at tage afsted, og der skulle derfor gå yderligere to år, før vi i 2016 fik en match i London sat i stand. Det blev nok den billigste Londontur i mands minde, idet Brexit sørgede for en lav kurs på Pund, billetter retur kostede under 300 Kr. og vi kunne bo forholdsvis billigt på Goodenough! Roger var dog lidt sur over, at vi ikke kunne bo gratis.

Vi var syv døde spillere (to afbud i 11. time), som drog afsted mod London en tidlig lørdag morgen d. 25. juni 2016:

Troels Petersen

Adam Nelsson (fra Bruxelles)

Tobias Steinø (allerede i London)

Jens Christian "JC" Jørgensen

Niels Kjær

Thomas Grane

Martin Hutchings

Vi blev mødt på toget ind til London af Roger, som gav os en smuk tur rundt i London – med det selvdudtalte formål at gøre os lidt trætte til matchen, som var planlagt til kickoff 15:00 på Curam Fields i centrum af London. Vi var da lidt matte i benene, men da først holdet blev samlet og trøjerne kom på, så var alle klar til kamp. Da Nightmares var en del flere spillere, lånte vi to spillere fra dem, dog ikke en af spillernes sønner (Chris, som for øvrigt talte flydende dansk!), som skulle vise sig at spille en central rolle på deres hold.

Kampen blev fløjtet i gang, og i smukt solskin startede returmatchen. Regensen havde et godt overtag i teknik og samspil, men det blev bare ikke til mål på de mange angreb. Til sidst fik vi dog hul på bylden, og da først det første mål var scoret, var det som om Jens Christian "JC" fandt tonen og satte to mere ind. Det blev til 4-0 inden halvleg, hvor vejret på bedste engelske vis besluttede sig for en kort byge hen over pausen!

Anden halvleg startede mere jævnbyrdigt, og førnævnte Chris dæmmede godt op for vores angreb, mens vores ivrighed efter at score nok efterlod forsvaret mindre stærkt, end man normalt ville i fodbold. Resultatet blev da også en udligning, 4-1, men derefter var vi blevet gode nok til at spille udenom Chris, hvorefter det blev til en hel stribe mål. Hen mod slutningen stod den 8-1, og vi besluttede smilende at spille "afgørende mål" i de sidste fem minutter, hvilket gik til Cambridge! Vi fik en enkelt kasse til sidst, og ved 9-2 og udløb af tiden blev vi enige om en uafgjort i bedste gentleman stil.

Efter bad indtog vi middag på Goodenough, mens vi så Wales vinde over Nordirland i EM, hvilket flere af spillerne fra Cambridge var meget tilfredse med, givet deres walisiske aner. Og så tog vi hele banden på en skøn lille pub i nærheden, hvor alle snakkede med alle, ikke mindst om Brexit få dage forinden, men også resten af verdens gang.

Næste morgen drog vi hjem efter en god solid engelsk morgenmad i Goodenoughs smukke store sal.

Henrik Bjelke – forfatter og regensianer

Af Jeppe Eimose Waagstein (2009-2012, Skrap)

Henrik Bjelke (1937-1993) var og er en særlig person. Væsentligst er, at han er en vigtig dansk forfatter i anden halvdel af det 20. århundrede, men samtidig ganske ukendt for de fleste. Som du vil kunne læse i de to følgende indlæg, rummer Henrik Bjelkes forfatterskab både en særlig dybde med stor kompleksitet og en særlig bredde. I det første indlæg beretter Erik Skyum-Nielsen, lektor og fhv. regensprovst, om sine møder med Henrik Bjelke, han fortæller om Bjelkes person og gennemgår dele af hans forfatterskab. I andet indlæg karakteriserer Peter Stein Larsen, professor og fhv. klokker, Henrik Bjelkes forfatterskab og viser noget af den bredde og dybde, det rummer. Tilsammen fortæller indlæggene om Henrik Bjelke både som forfatter og som menneske.

Dybden i forfatterskabet skyldes især Henrik Bjelkes optagethed af sindet og dets grænser. Af individet og normaliteten. Og af seksualiteten og dens overgange. Blandt andet derfor er hans bøger vanskelige at komme igennem. Men som du vil kunne læse, er det anstrengelsen værd.

Henrik Bjelke var i lang tid jurastuderende, men besluttede at droppe kandidatgraden efter 12 års studier. Han var fra 1965 til 1981 gift med Lone Bjelke og de fik to børn. I store dele af sit liv ernærede han sig, ved siden af sit virke som forfatter, som danskunderviser på Dansk Flygtningehjælps Sprogskole i København. Henrik døde af aids i 1993, 55 år gammel.

Udover at være forfatter var Henrik regensianer. Han boede på Regensen i midten af 1960'erne, var medlem af PIP og klokker i foråret 1964. Når jeg har valgt at tematisere Henrik i dette blad, skyldes det naturligvis dette forhold. Men også at jeg har ønsket at sætte fokus på en bestemt person, der har boet på Regensen, har eller har haft en kulturel betydning, men trods det ikke er kendt. En ukendt kendt kunne man sige. Dette er så et lille forsøg på at ændre på det.

En karakteristik af Henrik som regensianer får vi et lille indblik i gennem hans med-pipianer Ole Stig Andersen. I sin selvbiografi, *En PET-chefs erindringer* (2015), beskriver Ole Stig Andersen kort Henriks levende væsen på gården og om han pinsler med studierne.

"Der var to personligheder fra Regensen, som jeg vil omtale her. Den ene var forfatteren Henrik Bjelke, som fik et alt for kort liv, og hvis værker foreløbig er gået i glemmebogen. Han var regensianer med hud og hår. Han skrev de bedste sange og sjoflinger, og hans interesser spændte vidt. Særlig hans litterære og mere spirituelle interesser var vidtfavnende. Desværre gik en mental sort klap ned, når han bevægede sig ind i det, der var hans fag – juraen. På Regensen var han stor og mægtig, og han betegnede mig som en rundhovedet bondedreng, men når vi en meget sjælden gang fulgtes ad til Frue Plads, blev han mindre og mindre, jo længere vi kom ned ad St. Kannikestræde, og samtidig blev jeg mindre rundhovedet. Han fik aldrig sin eksamen, som han kæmpede med i vistnok ti år. Tredje og

sidste gang skulle han kun have 7 (efter 16-skalaen) i sidste fag for at få sin embedseksamen, men han kunne ikke klare presset og forlod eksamenen. Jeg fik senere kontakt med ham, da jeg som medlem af Bikubenfondens bestyrelse skaffede ham et legat til færdiggørelsen af hans opera Tycho Brahe. Det medførte tæt kontakt, idet han med urette gav mig status som mæcen."

Når jeg har valgt netop Henrik Bjelke, skyldes det imidlertid også den klokkeberetning, han skrev til medlemsbladet i 1966. Da jeg for nogle år siden læste en lang række klokkeberetninger igennem, sprang Henriks ud som noget helt særligt. En særlig formfuldendt brug af sproget – legende og let. Man oplever Henrik som en regensianer, der har verden i sin fulde hånd. Som når han fx en passant og underspillet skriver "11/3 afsendte jeg telegrafisk fødselsdagshilsen til Kongen og modtog 23.s.m. takkebrev fra Rico selv." Eller når han noget senere i beretningen konstaterer "Og alle lokumsdørene blev væk den sommer. Og vi bankede som sædvanlig studentergården i fodbold og fik sølvpokal. Af os selv. -"

Med humor og lethed fortæller han om et semester, der må siges at være alt end ordinært. Han beretter om en tætpakket april måned, hvor Regensen fik besøg af en række væsentlige personer i dansk ånds- og kulturliv. Og vi fornemmer måske også allerede her, ved slåbrokken med Thorkild Vanggard, en spirende interesse for individet og seksualiteten, som Henrik beskæftigede sig så intenst med livet igennem. Uanset hvad er beretningen værd at læse, hvorfor jeg har valgt at gengive den som faksimileudgave som det sidste i nærværende blad.

Rigtig god læselyst.

Møder med Henrik Bjelke

Af Erik Skyum-Nielsen, provst ved Regensen 2005-10

Mit første møde med Henrik Bjelke fandt sted på Hald Hovedgaard ved Viborg engang i 1980. Anledningen var et stort seminar arrangeret af forlaget Arena og Arkiv for Ny Litteratur, og de var der naturligvis alle sammen, og mange af dem er allerede døde: Peter Seeberg, Poul Vad, Poul Borum, Per Højholt og på forskersiden såmænd min gamle studiekammerat Harly Sonne, som bidrog med et fremragende foredrag, der fik seminardeltagerne til i timevis at diskutere, om psykosen forholdt sig til det fuldbårne kunstværk som skibet på havet til vraget på stranden, eller det måske kunne forholde sig omvendt, at det vellykkede kunstværk forholdt sig til den psykiske lidelse som fregatten på vandet til vraget på sandet. I dette forum boltrede Henrik Bjelke sig suverænt, og overbeviste mig i hvert fald om, at skulle jeg lave en bog af interviews med og litteraturhistoriske indkredsninger af især Arena-folkene, så måtte han absolut med.

Følgelig bad jeg det følgende år Henrik Bjelke om et interview og blev en tidlig aften højtideligt modtaget på Espergærde Station. Planen var, at vi først skulle spise en hurtig middag og drikke i yderst behersket omfang, og derefter straks slå mikrofonen til, men dels drak vi mere end vi havde godt af set fra et litteraturhistorisk synspunkt, dels blev Henrik Bjelke efterhånden så perpleks og rystende nervøs, at han kæderøg og blev ved med at drikke, og da båndoptageren endelig kom på bordet, nægtede han kategorisk at udtale sig, før vi havde gået en tur. Da vi omsider var kommet tilbage og havde nydt endnu en forfriskning, fik vi indtalt det første bånd, men forfatteren havde meget, meget mere på hjerte og foreslog, at da jeg bare blev og overnattede. Hvorefter jeg ringede til min daværende kone og oplyste, at desværre, jeg kom ikke hjem i nat, jeg ville blive og sove oppe hos Henrik Bjelke...

Men interviewet blev skrevet og godkendt af Henrik Bjelke og trykt både i Information og siden, i udvidet form i Modsprogets proces (1982), hvori også medvirkede en række af de forfattere, som Henrik Bjelke lærte at kende på forlaget Arena – Per Højholt, Henning Mortensen, Jens Smærup Sørensen m.fl. Jeg kan ikke forestille mig andet end, at denne litteraturhistoriske kontekstualisering dengang i hvert fald delvis afhjalp Bjelkes følelse af aldrig at blive værdsat efter fortjeneste.

Selv om Henrik Bjelke i dag af mange forfattere og litterater nærmest dyrkes som en helt, blev han i levende live i lange perioder betragtet som en forfatter på sidelinjen og følte sig da også selv som en fremmed i forhold til sine samtidige i dansk litteratur. Han blev misforstået og i nogle tilfælde direkte mobbet af 1970ernes ideologikritik, og selv da han i 1980'erne kom stærkt igen som romanforfatter og essayist, udeblev den brede anerkendelse. Besynderligt nok, må man sige, for Henrik Bjelke havde i sig meget af det stof, der skaber en stor og berømt forfatter. Han var suverænt velformuleret, lynende intelligent, hylende skæg at

lytte til og udstyret med en belæsthed, der omfattede ikke bare hans foretrukne forbilleder, prosamodernismens helt store navne såsom Frans Kafka, James Joyce, Robert Musil, Marcel Proust og Vladimir Nabokov, men også skæve og sære skikkelser, som man aldrig før havde hørt om, men som han præsenterede både gavmildt og kompetent.

Når Henrik Bjelke imidlertid, og med god grund, følte sig overset og under- vurderet, skyldtes det både indre og ydre forhold. Han var så langt fra en peoplepleaser og kunne være til det yderste pirrelig og stridbar, men han faldt som forfatter også kun dårligt i hak med samtidens herskende litterære tendenser. Til illustration heraf kan nævnes, at hvor forfatterskabet i den nye, tredje udgave af Danske digtere i det 20. århundrede (2000-02) får en udførlig gennemgang, blev der i udgaven fra 1980-82 kun ofret få spalter på ham i et masseportræt af nyere prosaister. Det er næppe for meget sagt, at de dominerende domme i næsten tyve år hovedsagelig gik ham imod.

Kulminationen i dette modsætningsforhold indtraf i 1973, da Henrik Bjelke efter tre-fire års intenst arbejde havde færdiggjort sin ultimative litterære satsning, mammutromanen Saturn, hvori han kombinerer psykologisk udviklingsskildring, kritik af den heteroseksuelle norm og kritik af en åndløs moderne civilisation med lange mytiske perspektiver, som rækker helt tilbage til det mesopotamiske Gilgamesh-epos.

Fuld af optimisme sendte han manuskriptet til sit daværende forlag, Gyldendal, der efter skiftet fra Arena havde udsendt novellesamlingen Oceanisk kys (1971), og da han selv efter lang tids spændt venten ikke fik svar, rykkede han og modtog – et afslag. Rigtigt gal i hovedet blev han dog først, da han kom under vejr med, at forlagets konsulent,

lyrikeren Jørgen Gustava Brandt, overhovedet ikke havde læst romanen i dens helhed, men vendt tomme- len nedad på basis af, som det hed, en foreløbig orientering i manuskriptet.

En sådan form for ”læsning” er ikke tilstrækkelig, hvis man vil lære Saturn at kende. Men tro mig, den

belønner tålmodig tilegnelse og blev da også i originaludgaven fra 1974 en art samlerojekt, siden på ny gjort tilgængelig med anden udgave, 2001. Og selv om Bjelke fulgte op på, hvad han med rette opfattede som en skandaløst dårlig behandling, med en aggressiv pamflet – Tilegnet den danske offentlighed (Arena, 1975) og dermed yderligere skærpede konflikten med både den ideologikritiske og den mere traditionelle del af parnasset, så nåede han heldigvis at runde sit for-

"Fuld af optimisme sendte han manuskriptet til sit daværende forlag, Gyldendal, der efter skiftet fra Arena havde udsendt novellesamlingen Oceanisk kys (1971)"

fatterskab smukt af inden sin sygdom og alt for tidlige død. Et højdepunkt danner således den sprudlende kriseroman Hundrede postkort fra Helvede (1980), som Anders Juhl Rasmussen har taget under kyndig behandling i sin som bog udgivne ph.d.-afhandling Arena-modernisme. En position i dansk litteratur (2012). I tilknytning til postkort-romanen udkom i 1981 essaysamlingen Seks råb fra baghovedet, som i mangt og meget lader sig læse som Henrik Bjelkes æstetiske credo.

I de år, der skulle vise sig at blive Henrik Bjelkes sidste, besøgte jeg ham nogle gange i Københavns Latinerkvarter. Den ene gang var anledningen, at han havde bedt om et råd angående sammenstillingen af det udvalg af essays, der skulle blive til Skandalens sted (1992). En anden gang handlede det om en film, som han havde optaget på video og nu gerne ville delagtiggøre udvalgte andre i. Det drejede sig om et stykke hårdkogt engelsk socialrealisme, som semidokumentarisk, og med udstrakt anvendelse af amatørskuespillere, skildrede en arbejderfamilie i hverdag og fest, i lyst og i nød, med alt hvad dette indebar af død og druk og hustruvold og fornedrelse og fattigdom og lidelse og ømhed og menneskelig varme og storhed, det sidste aldeles uforglemmeligt fastholdt i festerne på den lokale pub og solidt understøttet af klip fra 50'ernes britiske populærmusik.

Når jeg nævner denne aften med Distant Voices, Still Lives (Terence Davies, 1988), er det for at minde om, at Henrik Bjelke ikke var snerpet, heller ikke æstetisk. Han opfattede og værdsatte kunstnerisk integritet uanset retning eller 'isme' og kunne derfor beundre film, billedkunst, musik og litteratur, der egentlig måtte synes at ligge fjernt fra ham og hans nok så eksklusive udgangspunkter. Denne hans accepterende og inkluderende holdning kom til at sætte præg på sidste del af forfatterskabet, hvor han skrev en række fortællinger, tolv i alt, der udkom i de to bind Nattens Budapest og andre topografier (1989) og Rygternes atlas. Syv topografier (1992). Som titlerne angiver, var det her forfatterens tanke at udkaste 'topografien' som en selvstændig genre eller i det mindste at foreslå den som en hybriddannelse inden for kortprosaen.

"Var" siger jeg om tanken, men jeg mener at kunne huske, at den først opstod hen ad vejen, og at den vist i hvert fald ikke var tænkt, da Henrik Bjelke offentliggjorde den første af de tolv hybride tekster i EF-modstandernes blad Det Ny Notat og i dagbladet Information. Jeg fik desværre aldrig spurgt ham, om betegnelsen 'topografi' skulle forstås som et bud på hans helt egen genre i prosa, eller der blot var tale om et motiv, som skulle udpege stedet, topos, som vilkår for menneskelig erfaring. Nu, bagefter, slår det mig, at han, ambitiøs og selvbevidst som han var, nok ville have svaret: Begge dele. Det hele.

Note: Bidraget genbruger i sin begyndelse og slutning henholdsvis slutningen og begyndelsen på artiklen "Henrik Bjelke i genrernes labyrintiske landskab" fra Sytten postkort til Henrik Bjelke, redigeret af Anders Juhl Rasmussen og Tue Kirstein Kristiansen, forlaget Spring 208, der i øvrigt anbefales varmt til supplerende og uddybende læsning.

Foto: Emil Nørgaard Munk

Henrik Bjelke – en stor og overset forfatter

Af Peter Stein Larsen (1986-1990, Hof)

Henrik Bjelke (f. 1937) startede sit voksne liv som regensianer og tilbragte store dele af sin tilværelse i Københavns centrum, hvor han i mange år efter sit liv på Regensen boede i Fiolstræde. Tolv år (1956-68) på jurastudiet førte ikke til en eksamen – til gengæld kom der et forfatterskab ud af det. Henrik Bjelkes forfatterskab forløber fra novellesamlingen Første person ental (1968) til de to samlinger med essays og topografier, Rygternes atlas (1992) og Skandalens sted (1992). Han døde i 1993 i en alder af 56 år af AIDS og efterlod sig et af de mest eksklusive, mangfoldige og fascinerende danske forfatterskaber fra sidste del af det 20. århundrede. Alligevel er det påfaldende, hvor lidt der er skrevet om dette forfatterskab, og hvor lidt kendt det er i offentligheden.

Mens Bjelke privat var en åben, opmærksom og generøs person, gik han aldrig af vejen for at lægge sig ud med personer i den danske offentlighed, hvad enten det gjaldt de mest magtfulde anmeldere (f.eks. Poul Borum) eller forlag (f.eks. Gyldendal). Den stridbare natur kan dog også knyttes sammen med, at Bjelkes forfatterskab langt fra fik den opmærksomhed og påskønnelse, som det fortjente. Forståeligt er det derfor, at Bjelkes udmeldinger ofte havde et idiosynkratisk præg, som når han udtalte, at ”dansk prosa er dødkedelig med undtagelse af Højholt, Henning Mortensen, Blicher og Kierkegaard”.

Henrik Bjelkes omfangsrige og mangefacetterede forfatterskab spænder over alle mulige genrer fra romaner, noveller og digte til essays, såkaldte topografier og en operalibretto, der er udgivet som et drama i tre akter. I alle disse værker er der dog et tematisk fællestræk, nemlig interessen for det svigtede eller forrædte barn – noget som Bjelke også inkarnerede ved gennem årtier at afbryde kontakten fuldstændig med sine forældre. I forlængelse heraf er Bjelkes bøger altid koncentreret om det, der gemmer sig dybt nede i psyken, og de uhensigtsmæssige og ofte forkroblede måder, som noget sådant kommer til udtryk. Det gælder de udstødte og forkvaklede eksistenser i Første person ental (1968), hvis liv består af tvangstanker, monoman onani og narcissisme, og det er tilfældet i 100 postkort fra Helvede (1980) hvor vi – med tydelig antipsykiatrisk inspiration – møder en mand, der efter pres fra sin ægtefælle kæmper for at blive indlagt på et psykiatrisk hospital for at få behandlet den skizofreni eller den maniodepressive psykose, som han efter eget udsagn lider af.

Vil man derudover fremhæve et par hovedværker i forfatterskabet, kan man pege på to vidt forskellige romaner, nemlig dels den enorme, eksperimenterende, encyklopædiske prosatekst Saturn (1974), dels den stramme, klassiske, delvis selvbiografiske fortælling Togplan for Otto (1990). Saturn er en ultraavantgardistisk roman – vel nok det tætteste vi kommer på en dansk pendant til den internationale prosamodernismes monument over alle, James Joyces Ulysses (1922). Mens handlingen i Saturn er nogenlunde enkel, idet vi møder en ung forfatter, der

under en ferie med sin kone på den franske riviera forelsker sig og har affærer med et par andre personer, så er formen med sin flerstemmighed og sine konstante spring i tid, rum, synsvinkel og stil blandt det mest avancerede og eksperimenterede i dansk litteratur. Modsat Saturn er Togplan for Otto en knivskarp og stram roman, der i en raffineret kølig stil beretter om en homoseksuel mands desillusionerede liv – en usædvanlig smuk, melankolsk og smertefuld bog.

En kanonisering af Bjelkes forfatterskab lader stadig vente på sig, men den fik en slags startskud, da der i 2008 for første gang udkom en hel litteraturkritisk antologi om Henrik Bjelke, nemlig Sytten postkort til Henrik Bjelke. Forfatter-skabet beskrives af redaktørerne, Anders Juhl Rasmussen og Tue Kjerstein Kristensen, med et par stikord, som ret præcist indkredser kernen i Bjelkes forfatterskab og grunden til, at det er værd at læse: ”sproglig ekvilibrisme, grotesk komik, vemodig længsel og djævelsk underfundig ironi”. Så tilhører man dem, der ikke allerede har fundet vej til Bjelkes originale forfatterskab, er denne antologi et godt sted at starte.

7 måneder af Regensens historie, februar - september 1964.

Fire dage efter at jeg på den ordinære generalforsamling 20/2 64 var blevet valgt til klokker, blev festsalen afspærret med henblik på restaurering, og det var ikke så godt. Thi på den tid havde der uvist af hvilken grund i forbindelse med opstillingen af mig som klokkekandidat været rester fremme om foranstaltning på et bal med indkaldelse af piger fra forskellige pigeinstitutioner, så regensianerne skulle møde uden piger og forsyne sig på salen med "Klokkerpiger". Jeg var så let-sindig at lade denne ide indgå som noget af de løfte i min tiltrædelse på generalforsamlingen og fik først bagefter at vide, at jeg ikke ville kunne disponere over store sal til formålet.

Den 7/3 afholdtes imidlertid "Call Ball" på lille sal. 54 - fireoghalvtredsindstyve - piger var troppet op og nogenlunde samme antal regensianere mødte op efter at have spist foreningsmiddage, nogle iført pyjamas, idet tanken først havde været at lave "pyjama-game" men den overskrift trak ikke rigtig, da jeg var rundt på pigekollegierne, sygeplejeboligerne, kunsthåndværkerskolen, ja selv akademiets piger syntes det var lidt for direkte og ville ikke komme i natkjole fra starten. Jamen, sådan er regensianerne, var mit fattige svar. Så vi måtte lave det i almindeligt tøj, skent tiden var inde til burleske løjer, hvilke dog ikke udeblev. 21.00 åbnedes ballet med drinks og polonaise til Stars & Stripes forever. Biblioteket indrettedes til visekro, hvor medvirkende piger ved årets studenterrevy underholdt, mens der dækkedes op til natmad til 100 på lille sal. Midnatarrangementet blev ligeså kaotisk som ventet. Det var den store, beskidte, regensielle tumult, som drengene kan så godt lide. Måske var pigerne lidt pique-rede, men aftenen havde budt på tilpas mange romantiske forbindelser som opvejede indtrykkene af det strikt regensielle, hvad der også var meningen med denne ikke i mands minde prøvede form for fest.

18/3 afholdtes indflyttersjofling og punchesold på lille sal. Seldet startede privat dvs uden indflyttere og underholdningen bestod i forskellige numre, fremført og fremstillet af de forskellige foreninger i konkurrence om en af klokke-ren udsat 1/1 fl. whisky. 6 foreninger deltog i konkurrencen og præmien gik til Skrap, der havde lavet udstyrsnummer med mange medvirkende og i absurd stil. Da stemningen var høj og numrene forbi førtes indflytterne ind ved p-manden og underkastedes forskellige intelligensprøver som de efter tur dumpede til. Om natten blev en gren knækket af linden, quæ dolor.

Arkitekt fru Koppel der restaurerer Regensen havde besvær med at vinde sympati for sit forslag om PHlamper på salen, idet nogle regensianere sad inde med tilbud om prisme-kroner i plagiat à 1000 kr. Jeg valgte da at invitere PH ind og se på salen og konfronterede ham her med alternativet, som han ikke var begejstret for. Man han foreslog en prøveophængning af sin koglelampe. Inden jeg tog afsked med ham i porten havde han givet mig tilsagn om 3 af sine 3500 kroners pragtstykker til macenpris 1000 kr, hvis vi ellers kunne skinne os at blive enige. Enigheden opnåedes i forskellige etaper og i dag hænger lamperne foruden i New Yorks Kunstindustrimuseum, Statsministerboligen Marienlyst, Classonsborg Slot, det gamle Kgl. Assistenshus og andre stilrene steder - altså også på Regensen.

11/3 afsendte jeg telegrafisk fødselsdagshilsen til Kongen og modtog 23.s.m. takkebrev fra Rico selv.

24/3 indledte Knud G. Rendtorff (demens-Knud) årets første slåbrokaften med en dynamisk formet gennemgang af filosofien Martin Heideggers eksistentielle tanker på basis af hans bog Sein und Zeit. Diskussionen på salen fortsattes over bajere og mad på klokkerlokummet.

I april måned afholdtes endvidere på tre på hinanden følgende tirsdage slåbrokafter hvor tre store områder blev belyst, nemlig musik, filosofi og sex.

Komponisten og pianisten Niels Viggo Bentzon (tonekunstens B&W) lagde for den 7. med emnet "Er der forskel på jazz og nutidig musik?" og spillede på et fra Hornung & Møller tilvejebragt koncertflygel Claude Debussy's "Den sunkne Katedral", demonstrerede med nogle gramofonpladeeksempler forskellige Duke Ellington kompositioner og sluttede sit inciterende og momentvis skægge (!) foredrag med at spille sin egen klaversonate nr. 3. Fremmødet var talrigt og diskussionen livlig trods strengt faglig musikalske karakter. Aftenen sluttede af med hyggelig trakterement på klokkerlokkummet.

14. april talte tænkeren og forfatteren professor dr. teol. K. E. Løgstrup Århus universitet, over emnet "Kunst og erkendelse" Også her var talrigt fremmøde. Løgstrups emne stillede store krav til de små grå hjerneceller, men han gav sig god tid under diskussionen som ligeledes fortsattes over natmaden bagefter hos mig.

21. april talte psykiateren, overlæge dr. med Thorikild Vanggaard om "Den naturlige homosexualitet, belyst etnografisk, kulturhistorisk og psykologisk". Vanggaard gennemgik homosexualiteten i dens græske former og viste lysbilleder af græske vaser og andre fallosmotiver og ikke mindst pga den store personlighed han er, blev vekselvirkningen mellem gæst og regensianere næsten mere vital end ved de foregående slåbrokafter, men emnet var også aktuelt fsv som hans epokegørende artikel i U.f.l. i 1962 havde affødt omfattende protokoldiskussion på gården ("alle er homoseksuelle"). Ind imellem, den 18. april på hundredårsdagen for jeg ved ikke hvad for et slag ved Isted, afholdtes årets VPbal, som samtidig kom til at betegne genåbningen af store sal i dens nyrestaurerede skikkelse. I anledning heraf var som udengårds gæster inviteret arkitekterne, Kgl. bygningsinspektør Niels Koppel og frue, der havde forestået restaureringen og i konsekvens af ophængningen af PHlamper Poul Henningsen og frue. Provsten havde få dage forinden ladet sig indlægge på hospital, og deltog ikke i festen, der startede med gallamiddag på salen med 130 deltagere. Efter klokkerens åbnings-tale opførte VP kantaten. Middagen var af de jublende og maden var superb på trods af at kogejomfruen Frederik fik diarrhoe fem minutter i otte. PH var ikke at formå til at male noget, derimod holdt provstinden tale til deserten, rørt over et af de talrige sjoflingsindslag, nemlig Skraps pigen der sang "Regensen er lavet for os".-Udengårdsgæsterne drak kaffen og cognakken med i biblioteket sammen med klokkerforeningen, men trak sig tilbage ved ballets åbning til et 5 mands swing band der musicerede til kl. 4 morgen afbrudt af kunstnerisk underholdning af den ukendte parodist Carl Nielsen der morede folk inden foreningernes respektive midnatsarrangementer. En grand soiree var tilende. Efter den begivenhedsrige april måned trak jeg mig tilbage til mit fedesogn i bededagsferien og modtog kort efter min tilbagekomst en klokkerstorm sent om natten den 28/4 hvorpå jeg indkaldte til ekstraordinær generalforsamling den 30/4. På denne - der ikke varede over et kvarter - blev der givet et massivt tillidsvotum til det eksisterende klokkerat, hvorefter dirigenten kunne have mødet som sluttet og således meningsløst pånær de to kasser bajere, som jeg herefter kvitterede med.

tirsdag den 12. maj spiste vi trods gråvejrr og lidt fugtighed i luften lindefrokost i gården efter at være blevet fotograferet. Frokosten forløb vanligt med opførelse af lindekantaten, snapsritual, præsentation af indflyttere og klokkeren sang sin store selvbiografiske vise der vist mere ham selv mest. Dagen i forvejen. Ellers sejlede alt i Carlsbergfæde, faxe el, mer snaps, gåsegang, håndtryk til 179 årige jomfru lind, opstigning i runde tårn, vandkamp og Krag-Hansens forsmædelse over at trækvognen, han sad på, ikke måtte komme med op i observatoriet ligesom czar Peter.

Fra VP-ballet april 1964: Fra venstre til højre ses bl. a. fru PH., KH., provostinden, klokkeren, arkitekt fru Koppel, og PH, hvis lamper her fik premiere på Salen.

En aften i foråret så en ny åndelig coitus commission nattens lys, idet Niels Chr. Nielsen gennemgik Joyce's Ulysses for en snæver kreds. Lindeballet i juni indvasledes en tid i forvejen ved hamren og banken i gården og en aften stod den gamle dansestrade klar til at modtage verdens sødeste pige, der klædt i lyse pastelfarver endnu engang gjorde en skærsommernatsdrøm af en lun sommeraften i C 19's gård. Middagen på den lysegrønne sal forløb afslappet og nynnende og provsten var tilstede med guld om halsen og Max Reinhardt talen i sin mund. Bedst erindres lindeballetstemningen dog med en gammel regensianers ord

I den tause nat
som en stor dukat
månen stænker guld på alle grene
Ak, de skønne svandt
jo fra hver sin kant
det er tungt man skal gå hjem alene.

En dag kom Aase Ziegler frisk og barnfager og med en hale af fjernsynsfolk efter sig ind i gården tværs over tømrere og estradebrødder for at filme en rekonstruktion af det øjeblik for 125 år siden da studentersangforeningen grundlagdes på Regensen. Man kunne se rigtige hostrupske studenter løbe rundt i gården med flagrende frakkeskæder og høj flip, bl. a. en anden fhv. pip-klokker, Hertz og undertegnede, som Aase insisterede kom med på skærmen qua klokker for at "ringe udsendelsen ind".-

Og alle lokumsdørene blev væk den sommer. Og vi bankede som sædvanlig studentergården i fodbold og fik sælvpokal. Af os selv. -

I konsekvens af prostens medunderskrift på MO's kampagne mod sexualundervisning indsendtes 21/5 en af Ulla Dahlerup fremsendt resolution pro sexualundervisning til folketinget med et halvt hundrede regensianeres underskrifter.

Begivenhedernes række vil ingen ende ta'. Efter en pilgrimsrejse til Notre Dame i Paris, vendte en træt klokker via London tilbage til nye opgaver i august: køb af nyt flygel til salen. (Provst Fabricius anfører at i sommeren 1864 altså for næjagtig hundrede år siden, blev der første gang skænket Regensen et pianoforte) Man fik provsten til at gøre sig gældende ved summens rejsning, fabrikant Møller gav prisnedslag og skænkede en taburet og kurator velsignede initiativet med et skræddersyet dækken tul klenodiet. 28/8 ankom flyglet og 4/9 sattes punktum for sæsonen med indvielseskoncert givet af pianisten Kjell Olsson, der spillede Chopin og spansk, efter at to af vore egne, Smith og Sevaldsen (Gamle) havde åbnet med en violinsonate af Mozart. Efter koncerten der overvåredes af dir. Faurholt, Bikuben, som eneste af 9 inviterede donatorer, fik alle deltagere øl på lille sal, hvorefter 5. gang bed på et efter provstindens mening overdrevent stort kaffebord.

Dixi et liberavi animam meam.

Henrik Bjelke, Pip.

Foto: Emil Nørgaard Munk

Foto: Emil Nørgaard Munk

Regensianersamfundet er en forening for nuværende og tidligere regensianere. Såkaldt levende og døde regensianere.

Mens man bor på Regensen, og i de tre første år efter, at man er flyttet fra Regensen, koster det kun 50 kr at være medlem af Regensianersamfundet. Husk at sende din nye adresse til samfundets kasserer kasserer@regensianersamfundet.dk når du flytter.

MANGE SPÆNDENDE AKTIVITETER!

Som medlem af regensianersamfundet bliver du grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Du bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere), en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen, provste- og klokkertaler og sang og dans til den lyse morgen.

Endelig er der en række årlige arrangementer, Sommerudflugten, fodboldkampen Levende mod Døde og Efterårskoncerten, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser. Dertil kommer andre løbende arrangementer og begivenheder, der giver medlemmer oplevelser og et regensielt samvær.

Prisen er ikke værd at tale om, 250 kr. om året (50 kr indtil tre år efter udflytning fra Regensen)

Du kan melde dig ind på regensianersamfundet.dk hvis du endnu ikke er medlem!

BESTYRELSEN:

Troels C. Petersen (Formand)

Jesper Nørregaard (Kasserer)

Jeppe Eimose Waagstein (Redaktør)

Marie Josefine Albris

Anders Ehlers Andersen

Stine Lassen

Thomas Grane

